

C114 – LEE15

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

1 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over mogelijke concurrentievervalsing door intercommunales bij realisatie van projecten zoals wonen en bedrijventerreinen	1
Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de definitieve vaststelling van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor een nieuw spoortracé	6
Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel	
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de stand van zaken met betrekking tot het afbakeningsproces van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel	7
Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de bestemmingswijzigingen van gededuceerde militaire domeinen in de Kempen	15
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de gecoro's	20

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over mogelijke concurrentievervalsing door intercommunales bij realisatie van projecten zoals wonen en bedrijventerreinen

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, tijdens de bespreking van de beleidsbrief 2006-2007 hebt u aangekondigd dat u maatregelen zou nemen om te verhinderen dat sommige semipublieke instellingen in concurrentie zouden treden met privéactoren. In uw beleidsbrief staat daar een summiere opmerking over. Een dergelijke concurrentie zou een goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengen. U zou daar verder onderzoek naar verrichten. Het is altijd interessant bepaalde situaties te onderzoeken om na te gaan of er problemen zijn.

In een toespraak voor de beroepsvereniging van de vastgoedsector op 19 september 2006 hebt u het iets scherper geformuleerd. De titel van uw uiteenzetting was: 'Rechter en Partij? No Way!', met een vraagteken en een uitroepteken.

Minister Dirk Van Mechelen: Op het einde staat er een punt en geen uitroepteken.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik heb die toespraak gelezen. Op een bepaald moment staat er wel degelijk een vraagteken en een uitroepteken.

U hebt toen uitdrukkelijk verklaard dat het onaanvaardbaar was dat semipublieke instellingen, zoals intercommunales, de ene dag het petje opzetten van opsteller van de structuurplannen en de andere dag van projectontwikkelaar. U hebt ook aangekondigd dat u maatregelen zou nemen.

Mijnheer de minister, het is me nu niet echt duidelijk wat u bedoelt met 'rechter' en 'partij'. Als een overheid een ruimtelijk structuurplan of uitvoeringsplan opmaakt, dan is het een essentiële taak van het bestuur om die ruimte goed te ordenen. Die overheid is dan niet echt rechter. Het is ook een kerntaak van een gemeente om te zorgen voor een goede ruimtelijke ordening en voor de effectieve uitvoering van die plannen.

Ik heb er ook het Vlaamse regeerakkoord op nageslagen. Het vormt immers de leidraad voor deze legislatuur. Het

is de bijbel van deze coalitie. Daarin staat dat de lokale besturen een cruciale rol moeten vervullen om betaalbaar wonen mogelijk te maken en te zorgen voor betaalbare bouwgronden. In uw beleidsbrief en in antwoorden op de talrijke vragen wijst u ook op de belangrijke rol van de lokale besturen. U hebt dikwijls de neiging om heel wat van die taken toe te kennen aan die besturen. U hebt er heel wat respect voor. U voegt er dan telkens aan toe dat u in uw eigen gemeente ook al heel wat ervaring hebt opgedaan. Volgens u ligt in de gemeente de sleutel voor een goede ruimtelijke ordening.

Mijnheer de minister, ik heb vastgesteld dat de ene gemeente de andere niet is. Een grote stad met heel wat personeel is niet te vergelijken met een kleine, landelijke gemeente die niet altijd de middelen heeft om geschoold personeel aan te werven. In die gevallen wordt natuurlijk gezocht naar intergemeentelijke samenwerking om zo de kwaliteit van de ruimtelijke projecten te vergroten.

Als u het hebt over projectontwikkelingen, kan ik daar enkel op antwoorden dat het in die gevallen meestal gaat om intercommunales die voor 100 procent een publiek karakter hebben. Meestal is de regeling verankerd in het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking.

Mijnheer de minister, het lijkt me ondenkbaar dat u daar zowel op het Vlaamse, het provinciale als gemeentelijke niveau problemen mee zou hebben. Als er bijvoorbeeld een GRUP wordt opgemaakt, zoals voor Gent-Zeehaven, meen ik toch te weten dat ook de Vlaamse overheid aan ontwikkeling doet. Ik vraag me dan ook af of u die lijn volledig wilt doortrekken. Geldt dat dan bijvoorbeeld ook voor de gecoro's en de VLACORO? Mogen ook zij niet tegelijkertijd rechter en partij zijn?

Mijnheer de minister, kunt u bevestigen dat u onderzoek hebt gedaan naar projectontwikkeling door intercommunales of semipublieke instellingen? Zo ja, kunt u dan de resultaten daarvan meedelen? In welke zin zou er sprake zijn van een scheef trekking van de marktwerking? Ook dat haalt u aan in uw toespraak van 19 september. Wat verstaat u onder semipublieke instellingen die aan projectontwikkeling doen? Kunt u daar een aantal voorbeelden van geven? Gaat het om zuivere intercommunales? Over welke middelen beschikt u om de Vlaamse, provinciale en gemeentelijke overheden die ruimtelijke plannen opmaken niet langer toe te laten die plannen uit te voeren? Welke instru-

menten hebben overheden ter beschikking om de realisatie van projecten vlot te laten verlopen?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, het klopt dat ik in mijn beleidsbrief en met mijn standpunt ter gelegenheid van mijn toespraak voor de beroepsvereniging van de vastgoedsector in september 2006 vooral het belang heb willen benadrukken dat ik hecht aan een correct samenspel van de diverse actoren die een rol spelen in het mee uitzetten van het ruimtelijke orderingsbeleid en de uitvoering ervan. Verschillende wetgevingen spelen op dat vlak een rol en het is belangrijk dat we binnen de marges van die wetgevingen werken. Ik vermeld dienaangaande het decreet ruimtelijke ordening, de wet op de overheidsopdrachten, het decreet intergemeentelijke samenwerking, de wetgeving inzake onteigeningen – en vanzelfsprekend speelt in een aantal gevallen ook de Europese reglementering en rechtspraak over mededinging een rol. Dit om aan te geven dat we ons in een slangenkuil begeven met dit onderwerp.

Ik wil eerst even stilstaan bij de marges die ons het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening stelt. Mijnheer de voorzitter, naar aanleiding van de hoorzittingen over betaalbaar wonen (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 835/1*) en een parlementaire vraag over de dienstorder van de secretaris-generaal van het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, over de relatie tussen ruimtelijke ordening en sociale woningbouw (*Hand. VI. Parl. 2006-07, nr. C11, p. 3*) heb ik de kans gekregen om de decretale marges nog eens te verduidelijken met betrekking tot het opleggen van vergunnings- en verkavelingsvoorwaarden en de inhoud van stedenbouwkundige voorschriften.

Verkavelingsvoorwaarden of verkavelingsverordeningen die grondafstand opleggen voor andere functies dan voor wegen en openbare en groene ruimte, bijvoorbeeld afstand van gronden waarop sociale woningen zouden moeten worden gerealiseerd, zijn niet wettig. Dat is het gevolg van artikel 105 van het decreet. Ik verwijs daarvoor naar het antwoord dat ik in deze commissie op 16 december 2004 heb gegeven op een vraag om uitleg van de heer De Meyer (*Hand. VI. Parl. 2004-05, nr. C65*).

Over de marges van stedenbouwkundige voorschriften hebben we het in detail gehad in het kader van de hoorzittingen over betaalbare bouwgronden en betaalbaar wonen in het algemeen, tijdens de commissievergaderingen van 9 maart en 20 april 2006. Uit artikel 38 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en uit rechtspraak moet worden afgeleid dat stedenbouwkundige voorschriften die de realisatie van een bepaalde bestemming toewijzen aan een specifieke actor ook niet wettig zijn.

Beide aspecten met betrekking tot de marges van voorschriften en verkavelingsvoorwaarden, lijken me ook bijzonder relevant daar waar we het hebben over de relatie tussen planningsinitiatieven en projectontwikkeling.

Wil een overheidsinstantie – een gemeente, een intercommunale of een socialehuisvestingsmaatschappij – zelf instaan of mee instaan voor de realisatie van de in de plannen vastgelegde bestemming, dan kan ze dat bijvoorbeeld door de ontwikkeling van eigen gronden, door PPS-constructies of nog door onteigening.

In de hypothese van onteigening spelen in ieder geval de grondwettelijke bescherming van het eigendomsrecht en de marges en procedures vastgelegd in de onteigeningswetgeving. Onteigening kan slechts omwille van het algemeen belang. Motivering is daarbij erg belangrijk om de toets door de Raad van State te overleven. Bij onteigening in functie van de realisatie van de in de plannen vastgelegde bestemmingen, moet gemotiveerd worden waarom realisatie door de overheid zich opdringt.

Voor het opstellen van plannen of voor ontwikkeling van projecten doen gemeenten vaak een beroep op instanties in de overheidssfeer, zoals intercommunales en, steeds meer, op autonome gemeentebedrijven. Bij socialehuisvestingsprojecten treden in veel gevallen de socialehuisvestingsmaatschappijen op als ontwikkelaar. Met de term semipublieke instellingen doel ik op instanties die zich inderdaad in de overheidssfeer bevinden, maar dan wel andere instanties dan de rechtstreeks verkozen besturen zoals gemeente- en provinciebesturen.

Mevrouw Schauvliege, u vermeldt terecht dat juridisch gezien intercommunales publiekrechtelijke instanties zijn. Dat geldt trouwens ook voor autonome gemeentebedrijven, die dezer dagen welig uit de grond worden gestampt. Socialehuisvestingsmaatschappijen zijn dan weer zogenaamde vennootschappen met sociaal oogmerk. Ze hebben een vorm die historisch teruggaat op privaatrechtelijke constructies, maar worden door de Raad van State en het Hof van Cassatie beschouwd als administratieve overheden, die uitsluitend belast zijn met een opdracht van algemeen belang en die onderworpen zijn aan bijvoorbeeld de wetgeving op de overheidsopdrachten, de wetgeving op openbaarheid van bestuur enzovoort.

Het zou ons vandaag te ver leiden om in detail in te gaan op de wetgeving en de rechtspraak hierover. De term semipublieke instanties heb ik gebruikt om nadrukkelijk het onderscheid te maken tussen gemeente- en provinciebesturen en hun reguliere administraties en deze instanties.

In mijn toespraak voor de vastgoedsector heb ik de problematiek aangekaart van situaties waarbij inder-

daad bijvoorbeeld intercommunales voor dezelfde delen van het grondgebied plannen opstellen en tegelijk als ontwikkelaar optreden bij de realisatie van de plannen achteraf. Het kan inderdaad dat een intercommunale, met toepassing van de overheidsopdrachtenwetgeving, belast wordt met de opmaak van een plan en dat diezelfde intercommunale dan, na vaststelling van het plan door de gemeente en goedkeuring door de toezichhoudende overheid, op dezelfde gronden aan projectontwikkeling doet, conform de decretale en statutaire taken van de intercommunale. In sommige gevallen treedt de intercommunale voor de ontwikkeling ook nog op als onteigenende overheid, nadat zij daartoe van de bevoegde Vlaamse minister – dat is de minister van Binnenlandse Aangelegenheden of ik – een machtiging heeft verkregen. Ik ben me ervan bewust dat dit perfect mogelijk is binnen legale marges.

Intercommunales worden inderdaad courant belast met opdrachten voor het opstellen van plannen. Dit gebeurt in de meeste gevallen met toepassing van de overheidsopdrachtenwetgeving. De intercommunale schrijft dan in op een algemene offertevraag, of neemt deel aan een zogenaamde onderhandelingsprocedure. Het kan ook buiten de overheidsopdrachtenwetgeving om, via de zogenaamde exclusieve dienstverlening, waarbij de gemeente zich ertoe verbindt alle in de overeenkomst gespecificeerde opdrachten voor een bepaalde periode, bijvoorbeeld drie jaar, via de intercommunale te laten verlopen. Toepassing van die regelgeving blijkt tot op vandaag weliswaar uitzondering te zijn. Met betrekking tot dergelijke exclusiviteitsregeling is overigens discussie gerezen, over de verenigbaarheid van deze regeling met de Europese regelgeving en met de rechtspraak betreffende de mededinging. De conclusie ter zake zou echter zijn dat de regeling de toets met de Europese wetgeving en rechtspraak doorstaat. De exclusieve dienstverleningscontracten zouden de toets met de Europese regelgeving overleven.

Intercommunales kunnen, afhankelijk van hun statuten, inderdaad aan projectontwikkeling doen. Ze doen dit met eigen middelen. Als ze een beroep doen op derden, bijvoorbeeld aannemingsbedrijven, dan zijn de intercommunales op hun beurt gebonden door de wetgeving op de overheidsopdrachten.

Ten slotte kunnen intercommunales, conform artikel 62 van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking, gemachtigd worden om te onteigenen. De onteigeningsmachtiging is wel onderworpen aan de motiveringsplicht.

Het toevertrouwen van elk van die taken kan binnen de wettelijke marges, maar er kunnen wel situaties zijn waarbij discussies ontstaan over mogelijke belangenvermenging. Zo is het mogelijk dat een intercommunale voor gronden die zij vroeger of recent nog in eigendom

heeft verworven, ontwerper is van een ordeningsplan dat de gronden een onmiddellijke meerwaarde bezorgt. Ik ken daar reële voorbeelden van.

Ik wil in dit kader graag verwijzen naar principes van corporate governance, waar wij ook in andere commissies over gedebatteerd hebben. We kennen in België de code-Lippens voor beursgenoteerde vennootschappen en de code-Buyse voor niet-beursgenoteerde bedrijven. Beide codes bevatten een geheel van aanbevelingen voor behoorlijk bestuur van bedrijven of goed ondernemingsbestuur. Zo vraagt de code-Lippens bijvoorbeeld van de beursgenoteerde vennootschappen dat ze interne regels vaststellen om in overeenstemming te zijn met de Europese Richtlijn 2003/6 EG betreffende handel met voorwetenschap en marktmanipulatie.

Ook van publiekrechtelijke personen mogen we uiteraard behoorlijk bestuur verwachten. Ik meen dan ook, om op het voorbeeld terug te komen, dat een intercommunale situaties moet vermijden waarin de indruk ontstaat dat er gehandeld is met voorkennis of dat belangen als eigenaar invloed hebben gehad op de planopmaak die moet gebeuren vanuit het algemeen belang.

We hebben hier ook gedebatteerd over de vraag of gemeenten een vergoeding kunnen vragen voor het opstellen van een BPA ingevolge een planologisch attest. Ik heb daar negatief op moeten antwoorden, omdat een gemeente geacht wordt zich boven de vraag van de individuele onderneming te stellen. Zij moet oordelen vanuit het algemeen belang.

Ik verwijs ook naar de in 2005 door de OESO gepubliceerde 'Guidelines on Corporate Governance of State-Owned Enterprises'. De bedoeling hiervan is de overheden aanbevelingen aan te reiken in het kader van het optreden van publieke of semipublieke ondernemingen op de markt. Onder meer in het licht van die OESO-richtlijnen hebben we op 6 december 2006 in dit parlement het decreet betreffende corporate governance en andere bepalingen inzake de investeringsmaatschappijen van de Vlaamse overheid goedgekeurd. Het is bekrachtigd en afgekondigd door de Vlaamse Regering op 15 december 2006 en verscheen in het Staatsblad van 18 januari 2007.

– *De heer Jos Bex treedt als waarnemend voorzitter op.*

Een belangrijk principe van die OESO-richtlijnen is het bewaken en integreren van een zo groot mogelijke transparantie. Ik pleit in ieder geval ook voor een duidelijke motivering van beslissingen.

De vaststelling van een plan door de gemeente moet het gevolg zijn van een ruimtelijke afweging en beantwoorden aan artikel 4, het doelstellingenartikel, van het

decreet van 18 mei 1999. De deputatie moet bij haar goedkeuringsbeslissing ook kunnen toetsen aan principes van behoorlijk bestuur. Vergelijkbare eisen gelden bij de beoordeling van vergunningsaanvragen van publiekrechtelijke rechtspersonen die conform artikel 127 door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar of de gedelegeerde stedenbouwkundige ambtenaar gebeurt.

In de inleiding van mijn antwoord heb ik gezegd dat ik veel belang hecht aan een correct samenspel van diverse actoren in de uitvoering van het ruimtelijke-orderingsbeleid. Bij mijn uiteenzettingen tijdens de hoorzittingen over betaalbaar wonen heb ik alvast wat dat aspect betreft, de gezamenlijke verantwoordelijkheid van publieke en privésector benadrukt. Ik voel me daarin gesterkt door het regeerakkoord waarin staat: “We willen stimulerende maatregelen uitwerken, opdat alle actoren (privé-markt, sociale woonorganisaties, besturen en bewoners) actief op en betrokken bij de woonmarkt, hun verantwoordelijkheid kunnen opnemen om te zorgen voor een meer betaalbaar woonaanbod.” Het is dus een puur participatief model.

Ik ben ervan overtuigd dat de samenwerking tussen overheid en privé-initiatiefnemers perfect mogelijk is om doelstellingen van het ruimtelijke-orderingsbeleid te realiseren.

Ik deel de mening dat ook overheidsinstanties moeten kunnen meewerken aan de realisatie van ruimtelijke-orderingsdoelstellingen op het terrein.

Ik wil mijn antwoord vervolledigen met een aantal specifieke aandachtspunten en ga daarmee ook in op de deelvragen die nog niet aan bod zijn gekomen.

Met artikel 9 van het wijzigingsdecreet van 21 november 2003 werd artikel 15 aangevuld met de mogelijkheid voor kleine gemeenten om een beroep te doen op een personeelslid van een dienstverlenende vereniging waarbij de gemeente is aangesloten, “voor zover deze dienstverlenende vereniging zelf geen projectontwikkelingsactiviteiten uitvoert”.

Tijdens de parlementaire voorbereiding werd bevestigd dat intercommunales die zelf projectontwikkelingsactiviteiten uitvoeren, geen stedenbouwkundig ambtenaar ter beschikking kunnen stellen van de gemeente. Ik citeer uit het parlementair document uit de zittingsperiode 2002-2003, Stuk 1800/1, bladzijde 6: “Op vraag van VLACORO wordt hieraan nog toegevoegd dat de dienstverlenende vereniging zelf geen projectontwikkelingsactiviteiten mag uitvoeren, zoals sociale verkavelingen, ontwikkelen van industrieterreinen, en dergelijke.”

In 2003, toen we het kader hadden gecreëerd, hebben we beslist dat kleine gemeenten die niet autonoom kunnen beschikken over een stedenbouwkundig ambtenaar, voor

een of twee dagen een stedenbouwkundig ambtenaar moeten kunnen inhuren van een intercommunale.

Op advies van VLACORO hebben we gezegd dat die intercommunale zelf niet op de markt mag opereren via projectontwikkelingsinitiatieven. De bedoeling van deze bepaling is belangenvermenging bij het adviseren en beoordelen van vergunningsaanvragen te vermijden. Indien de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar werknemer is van een intercommunale en de intercommunale dient vergunningsaanvragen in voor eigen projecten, dan is het niet opportuun dat de betrokken ambtenaar een rol speelt in de beoordeling van de projecten.

Ik ben nuchter genoeg om dit te nuanceren. Want u en ik weten dat een aanvraag van een intercommunale behandeld wordt volgens de procedure van artikel 127 en dus ingediend wordt bij de stedenbouwkundig ambtenaar van de betrokken provincie. U weet dat er een belangenconflict zou kunnen ontstaan omwille van het feit dat het college van burgemeester en schepenen gevraagd wordt om conform artikel 127 een advies te verlenen over deze aanvraag, waarna de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar dat advies zal schrijven. Een onderzoek naar mogelijke problemen in situaties waarbij intercommunales in dezelfde gemeente plannen maken en tegelijk aan projectontwikkeling doen, zoals aangehaald in mijn beleidsbrief, is nog niet gevoerd. Ik ben ook niet van plan om een heksenjacht te beginnen.

In de beleidsraad RWO, waarin ik zetel samen met de minister van Wonen en Binnenlandse Aangelegenheden, zullen we bekijken hoe we hiermee moeten omgaan. Of we uit zo'n onderzoek onverenigbaarheidsregels moeten distilleren, is voor mij op dit moment nog een open vraag. Het mag inderdaad niet de bedoeling zijn dat we steden en gemeenten de mogelijkheid ontnemen om een geïntegreerd plannings- en ontwikkelingsbeleid te voeren om ruimtelijke-orderingsdoelstellingen te realiseren. Ik denk bijvoorbeeld aan stadsherwaarderingsprojecten. Misschien komen we in plaats van onverenigbaarheidsregels wel tot een soort deontologische code ter zake. Ik denk dat we daar de oplossing moeten zoeken en aansluiten bij het idee van corporate governance, zowel de code-Lippens als de code-Buysse. Voor mij gaat het niet alleen over intercommunales. Want ik hoor ook meer en meer over het optreden van gemeentelijke autonome overheidsbedrijven. De constructie op zich is meer dan eerbaar, en is vaak noodzakelijk, maar het mag geen verkapte ‘moneymaker’ zijn van een gemeente- of stadsbestuur. Vanuit de sector begint men zich vragen te stellen. Als we hiervoor geen deontologische code opstellen, zal dit leiden tot incidenten en gerechtsprocedures. Dit moeten we voorkomen, want ik wil ook niet het kind met het badwater weggoien.

Volledigheidshalve vermeld ik dat bij de werkzaamheden aan wijzigingen voor het decreet Ruimtelijke

Ordering, de mogelijke invoering van een onverenigbaarheidsregeling tussen de functie van ruimtelijk planner en het beroep van aannemer of promotor van vastgoedprojecten aan bod zal komen. Ook dit verdient verder onderzoek. Relevant voor een goede redactie van zo'n onverenigbaarheidsregel is wel dat conform artikel 19, paragraaf 7, enkel natuurlijke personen als ruimtelijk planner kunnen worden beschouwd, terwijl aannemers of promotors van vastgoedprojecten uiteraard ook rechtspersonen kunnen zijn.

Ik geef in grote lijnen aan wat het probleem is of kan worden, en in welke mate we een oplossing zoeken om te voorkomen dat er problemen zullen ontstaan.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, u geeft zoals steeds een juridisch goed onderbouwd antwoord. Dat is nodig want het is een redelijk technische materie. Toch wil ik een aantal zaken duidelijk stellen.

U geeft een aantal voorbeelden waarvan u zegt dat men de wet op overheidsopdrachten en mededinging omzeilt. Ik wil er uitdrukkelijk op wijzen dat intergemeentelijke samenwerkingsverbanden evengoed de wet op overheidsopdrachten en mededinging moeten naleven.

Toen ik uw toespraak van 19 september 2006 las, had ik de indruk dat u de lokale besturen en de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden viseerde. Nochtans zegt u altijd uitdrukkelijk dat ze regisseurs zijn.

U hebt daarnet uitdrukkelijk gezegd dat u vindt dat de lokale besturen zelf aan ontwikkeling en planning moeten kunnen doen. Dat stelt me al wat gerust. Als u dan toch het debat wilt opentrekken naar belangenvermenging en -conflicten, zou ik willen vragen om dan niet de lokale besturen en de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden te viseren. Ik denk dat er voldoende andere voorbeelden zijn waar we vragen bij moeten stellen. Ik geef u een aantal elementen zonder een limitatieve opsomming te geven. Ik kijk bijvoorbeeld naar de samenstelling van de gecoro's. Het is bijvoorbeeld geen probleem dat een stedenbouwkundig ambtenaar voorzitter is van een gecoro. Daar zijn geen bepalingen voor, dat kan perfect, de administratie heeft dat bevestigd. Het is in sommige gemeenten ook het geval. Is daar dan geen belangenconflict? Als je in sommige gemeenten kijkt naar de samenstelling van de gecoro's, kan je ook met belangenvermenging te maken hebben. Moeten we ons dan ook geen vragen stellen over hoe we de gecoro's moeten samenstellen?

Minister Dirk Van Mechelen: De gecoro's adviseren, ze beslissen niet.

Mevrouw Joke Schauvliege: Geef toe dat we ons daar toch op glad ijs begeven.

Er zijn ook de private actoren. U haalt in het slot van uw uiteenzetting aan dat ze zelf geen RUP's kunnen opmaken maar u weet dat ze dikwijls al gronden in eigendom hebben en al allerlei constructies aanbieden om RUP's op te maken. Die worden vaak overgenomen en tot ontwikkeling gebracht. Ik stel me de vraag of we daar dan ook dezelfde strikte regels wat betreft belangenconflicten en -vermenging hanteren.

Ook bij de ontwikkeling van de gewestelijke RUP's moeten we ons vragen stellen. Als ik zie dat in zeehavengebied de overheid ontwikkelaar of initiatiefnemer kan zijn, dan kunnen we in de problemen komen. Als we dat allemaal mee in rekening brengen, ben ik akkoord met u. Ik ben niet akkoord dat enkel de lokale besturen worden gevisieerd.

Minister Dirk Van Mechelen: Het zeehavengebied is inderdaad de uitzondering.

Mevrouw Joke Schauvliege: Als we de lijn doortrekken, moeten we ze helemaal doortrekken en eens nagaan hoe we dat kunnen oplossen.

Minister Dirk Van Mechelen: Mevrouw Schauvliege, u hebt de meest relevante termen zelf genoemd. Hier gaat heel de discussie over: wie is regisseur en wie is actor en op welk moment mag de regisseur actor worden? Er staat in het regeerakkoord trouwens een zeer interessante passus met betrekking tot de OVAM over de rol van regisseur en actor. Het verdient aanbeveling dat nog eens grondig te lezen.

Ik denk dat het niet goed zou zijn als we dit te strak zouden regelen via onverenigbaarheidsregels. Dat is niet verstandig en contraproductief. Ik ben er met de dag steeds meer van overtuigd dat we dringend een soort 'corporate guidelines' nodig hebben voor dit soort initiatieven. Er komen mij verhalen ter ore waarvan ik denk: waar zijn we mee bezig? Het is de kunst dat de gemeentelijke overheid maximaal autonoom boven alle partijen in het kader van het algemeen belang de juiste ruimtelijke afwegingen maakt. Daar durf ik soms wel eens vragen bij stellen. Er zijn trouwens gemeentebesturen die ik toevallig ken, die het gat in de markt letterlijk ontdekt hebben.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik blijf erbij dat ik de indruk heb dat u enkel de lokale besturen viseert. Als u dan toch het debat wilt openen, moet u de lijn volledig doortrekken en ervoor zorgen dat iedereen aan die code moet voldoen.

Minister Dirk Van Mechelen: Dat is absoluut mijn bedoeling.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de definitieve vaststelling van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor een nieuw spoortracé

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, op 27 januari 2007 heeft op voorstel van minister Van Mechelen de Vlaamse Regering beslist tot de definitieve vaststelling van de spoorlijn 50A tussen Brussel en Ternat in het kader van het GRUP. Deze problematiek mobiliseert op het grondgebied van Dilbeek en Ternat heel wat mensen, en ook de gemeentebesturen hebben daarover hun bezorgdheid uitgedrukt, onder meer in verband met de geluidshinder en de weerslag op de ruimtelijke ordening.

Het is de bedoeling om op dat tracé een maximum aan geluidswerende maatregelen te nemen om geluidshinder tot een minimum te beperken. Er zijn studies gemaakt, onder meer door de K.U.Leuven, die op een aantal terreinen opmerkingen hebben gemaakt. Men heeft berekend wat de geluidshinder zal zijn en op welke hoogte een eventueel geluidscherm moet staan om een aantal geluidsbepalende maatregelen te nemen. Er zijn heel wat aspecten aan dat GRUP.

De mensen die daar wonen, maken zich zorgen over wat de contouren zijn waarbinnen de minister heeft beslist om dit GRUP mogelijk te maken. De mensen hebben me gevraagd hierover een vraag te stellen om precies te weten wat de verschillende elementen zijn in dit dossier. Onder meer de burgemeester van Dilbeek, de heer Platteau, heeft op dat vlak een aantal zorgen.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Dank u, mijnheer de voorzitter. Zoals u weet: alles voor het openbaar vervoer. Daarom werkt de Vlaamse Regering naarstig door aan enkele ruimtelijke-planningsinitiatieven. Zo heeft de Vlaamse Regering inderdaad op 26 januari 2007 het gewestelijke ruimtelijk uitvoeringsplan 'Spoorlijn 50 A tussen Brussel en Ternat' definitief vastgesteld. Het gaat hier, voor de niet-ingewijden, over de uitbreiding van de bestaande spoorlijn 50 A tussen Brussel en Denderleeuw van twee naar vier sporen in functie van het operationaliseren van het Gewestelijk Expresnet (GEN). Het GEN-netwerk moet uiteindelijk leiden tot een betere en duurzame ontsluiting van onze hoofdstad met het openbaar vervoer.

Aanvullend op deze beslissing van 26 januari 2007 heeft de Vlaamse Regering mij uitdrukkelijk gevraagd om aan de bouwheer de vraag te richten waar en met welke middelen geluidswerende maatregelen op het tracé

voorzien worden om de geluidshinder voor de omwonenden tot een minimum te beperken. Op 9 februari 2007 heb ik deze vraag schriftelijk overgemaakt aan Infrabel, bouwheer van het project. Hiermee heeft de Vlaamse Regering dus uitdrukkelijk te kennen gegeven bijzonder bekommerd te zijn over de gesignaleerde problematiek. Ze zal er nauwlettend over waken dat de nodige maatregelen getroffen worden.

Uit een eerste, weliswaar informele, reactie van Infrabel blijkt alvast dat de nodige bijkomende initiatieven en onderzoeken om de geluidshinder aan te pakken in overleg met de betrokken gemeente lopende zijn. Deze initiatieven zijn aanvullend op de aanbevelingen uit het milieueffectenrapport (MER), dat in functie van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan werd opgemaakt en op 21 april 2006 door de MER-cel conform werd verklaard.

Uit het MER-onderzoek blijkt dat de globale geluidshindercontext wordt bepaald door diverse aspecten: de bestaande geluidsccontext, het verhogen van de verkeersintensiteit, het inzetten van nieuwe 'geluidsarme' treinstellen en het aanwenden van geluidsmilderende maatregelen. Het MER-onderzoek heeft getracht de actuele situatie zo duidelijk mogelijk weer te geven, zowel op het gebied van geluid als op het gebied van trillingen, ten einde een degelijke basis – een soort nulmeting –, te hebben om de toekomstige toestand te voorspellen en adequate milderende maatregelen te kunnen voorstellen.

Het onderzoek omvatte de volgende fasen: de inventarisatie van de huidige geluids- en trillingsbelasting; een toetsing van de huidige geluids- en trillingsbelasting; een prognose van de toekomstige geluids- en trillingsbelasting; en ten slotte een beschrijving van milderende maatregelen. Het MER-onderzoek kwam daarbij tot de volgende vaststellingen. Globaal stelt het MER dat louter technisch gezien de verhoging van de intensiteit van het treinverkeer aanleiding zou kunnen geven tot een stijging van het geluidsdrukkniveau met circa 1 decibel. Om dit enigszins te kunnen situeren: een normale menselijke ademhaling staat gelijk met 10 decibel. Er moet echter ook rekening gehouden worden met de strenge eisen die de NMBS oplegt aan het gebruik van nieuwe, 'geluidsarme' GEN-treinstellen. Met de operationalisering van het GEN-netwerk zal de intensiteit van de huidige treinen afgebouwd worden met bijna 25 procent, waardoor automatisch een daling van het geluidsniveau met circa 1,5 decibel kan worden verwacht.

Hetzelfde geldt voor de snelheidsverhoging, die in de dagperiode zou leiden tot een globale verhoging van 2 tot 3 decibel. Maar door het gebruik van nieuw en akoestisch performanter materieel, zal in de praktijk het geluid minder stijgen of zelfs dalen.

Om de geluidshinder te minimaliseren, worden een aantal specifieke maatregelen voorgesteld, waaronder reflecterende geluidsschermen van 2 meter hoog of groene absorberende muren en, desgevallend, de onteigening van enkele woningen.

Tot slot wordt een postevaluatieprogramma voorgesteld, dat op basis van continue monitoring en evaluatie zal nagaan of de geluidsdruk- en/of trillingsniveaus aan de woningen al dan niet boven de ontwerpnorm gelegen zijn. Afhankelijk van de omvang van de overschrijdingen zullen dan adequate maatregelen worden voorgesteld. Dit kan zelfs resulteren in het plaatsen van bijkomende gevelisolatie, lokale afscherming aan de woning en belendende ruimten door het plaatsen van klassieke of groene geluidsschermen. Voor de woningen waar de trillingsniveaus boven de richtwaarden gelegen zijn, wordt een aankoopplicht vooropgesteld waarbij de eigenaars de keuze krijgen om hun woning al dan niet te verkopen.

Tijdens het milieueffectenonderzoek heeft Infrabel, op vraag van de buurtbewoners, door de K.U.Leuven bijkomend onderzoek laten verrichten naar de geluids- en trillingshinder met nieuwe geluidssimulaties ter hoogte van onder andere het Plankenveld en het Pedeviaduct. De resultaten hebben geleid tot het voorstellen van bijkomende maatregelen in een aantal zones van de gemeente Dilbeek. Voor de zone rond het Pedeviaduct zullen de vooropgestelde maatregelen, zoals lage geluidsschermen en ontdreuningsmaatregelen, op basis van een bijkomende detailstudie verder onderbouwd en verfijnd worden. De situatie zal zeer nauwlettend opgevolgd worden tijdens het eerste exploitatiejaar.

De aanbevelingen uit het MER, die onverkort zijn opgenomen in het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, zullen vanzelfsprekend in specifieke maatregelen worden omgezet voor het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning. De stedenbouwkundige vergunningsverlener zal dan nagaan of de voorgestelde maatregelen afdoende zijn en of ter zake nog bijkomende maatregelen moeten worden opgelegd. Momenteel is de stedenbouwkundige aanvraag in behandeling bij mijn administraties.

Tijdens de openbare onderzoeken in de gemeenten Ternat en Dilbeek voor de vergunningsaanvraag zijn verschillende bezwaarschriften rond de geluidshinder geuit en suggesties geformuleerd om bijkomende geluidswerende maatregelen te treffen. Deze bemerkingen zullen in ieder geval grondig onderzocht en geëvalueerd worden door mijn administratie. Daarbij wordt rekening gehouden met zowel de huidige inzichten in het MER als het bijkomend onderzoek dat momenteel door Infrabel wordt uitgevoerd.

Tot slot wil ik nog opmerken dat het operationaliseren van het GEN-netwerk door het verhogen van de capaci-

teit op lijn 50, het gebruik van het openbaar vervoer verder aantrekkelijker wil maken en een daling van het autoverkeer op de N8 beoogt.

De heer Jos Bex: Mijnheer de minister, de HST-lijn loopt door mijn gemeente Herent. Men heeft vroeger ook MER-rapporten gemaakt en beslissingen genomen in verband met de isolatie en geluidswerende muren. Als uitgangspunt werden toen de bestaande woningen genomen. Er werd echter nagelaten te kijken welke ontwikkelingen nog zouden gebeuren. Langs de HST-lijn staan nu geluidswerende muren op de plaatsen waar al huizen stonden. Dat is echter niet het geval voor de gebieden die nadien werden ontwikkeld. Infrabel komt hiervoor niet meer financieel tussenbeide.

Ik raad de heer Platteau aan daar rekening mee te houden en meteen te signaleren als er nog uitbreidingsgebieden langs de sporen liggen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de stand van zaken met betrekking tot het afbakeningsproces van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ben nu twee maanden schepen van Ruimtelijke Ordening in de gemeente Zaventem. (*Rumoer/Applaus*)

Een van de eerste documenten die ik op mijn tafel kreeg was de standpuntbepaling van Zaventem ten aanzien van het overlegproces van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel (VSGB). De nota dateerde van 14 september 2005. Ik heb hier laten opzoeken wanneer de bespreking daarover werd gevoerd. Dat bleek te zijn gebeurd op donderdag 13 oktober 2005 (*Hand. VI. Parl. 2005-06, nr. C29*). Ik ben toen ook gestoten op twee eminente, zeer Vlaamsgezinde parlementsleden en BHV-strijders, de heer Demesmaecker en de heer Van Hauthem. Zij hebben toen een interpellatie gehouden en een aantal vragen gesteld. Op 5 mei 2006 heeft de heer Gatz daarover nog een schriftelijke vraag ge-

steld (schriftelijke vraag nr. 151). Sindsdien hebben we nog maar weinig gehoord over het dossier, hoewel alle gemeenten hun standpunt hebben bepaald inzake het rapport Focusbepaling. Er werden 21 vragen gesteld. De visie werd naar voren gebracht.

Mijnheer de minister, hoe staat het met dat dossier? De eerste fase is afgerond. Tijdens een tweede fase zou de Vlaamse Regering de verschillende standpunten van de gemeenten, de provincie, een aantal milieuraden bekijken. We hebben daar echter niet zoveel van vernomen, niettegenstaande bepaalde gemeenten op dit ogenblik bezig zijn met het opstellen van het structuurplan.

In de regio vraagt men zich ondertussen af waar men naartoe wil. Halle-Vilvoorde is een heel specifieke regio. In het gewestplan Halle-Vilvoorde van 1977 had men een aantal heel specifieke doelstellingen opgenomen, zoals het beperken van de ongeordende uitbreiding van de Brusselse agglomeratie, het voorbehouden van groene zones, het ontwikkelen van de kernen Halle, Vilvoorde en Asse in functie van de behoefte van de streek.

Er was ook een sociaal aspect. Men wilde Brussel voor een deel ontvetten en werkgelegenheid creëren in de Rand. Zo werden verscheidene industriële zones gecreëerd langs Halle en Zaventem. Dat heeft geleid tot een fantastische ontwikkeling van de werkgelegenheid en gezorgd voor werk in eigen streek.

De vraag rijst wat heel die industriële ontwikkeling betekent. Daarnaast is er het aspect milieu, met heel de groene gordel die werd ontwikkeld. Die is vrij intact gebleven, niettegenstaande de bezwaren en bepaalde uitspraken.

Een ander aspect is de Vlaamse beweging. Voor de zogenaamde olievlek speelt de woonpolitiek een enorme rol. Het aanduiden van de bebouwingsdichtheid en het bepalen van de bouwhoogte zijn zeer belangrijke aspecten in deze zaak.

Mijnheer de minister, er werden vorige keer vragen geformuleerd door de heren Demesmaecker en Van Hauthem over het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel. Globaal gezien kwamen de vragen erop neer dat het woord Vlaams stedelijk gebied eigenlijk niet zo goed gekozen is. Het geeft de indruk dat een verdere verbrusseling zou optreden in de Rand. Vandaar dat heel wat randgemeenten bij het woord Vlaams stedelijk gebied onmiddellijk de indruk hebben dat een soort urbanisatiepolitiek wordt gevoerd. Daarnaast rijzen vragen over het Vlaamse karakter van het VSGB – waar de migratie vanuit Brussel en de woonpolitiek mee vervlochten zijn – en over de ordening die men wil creëren.

De verschillende gemeenten hebben adviezen geformuleerd die, naar ik heb vernomen, nogal tegenstrijdig zijn.

Bepaalde zaken kan men soms in verschillende richtingen interpreteren. Het hangt er ook van af of men woonachtig is langs de kant van de Zennevallei of langs de kant van Vilvoorde, Zaventem en Machelen. Dat zijn natuurlijk heel andere gebieden, ook qua industriële ontwikkeling en de nabijheid van Brussel. Heel wat aspecten leiden planologisch tot andere uitdagingen en dikwijls ook tot andere antwoorden.

Mijnheer de minister, welke conclusies werden nu getrokken? De gemeenten hebben adviezen gegeven en ook verschillende instanties hebben raad gegeven. Ik heb het advies van de gemeente Zaventem nog eens herlezen. Een deelgemeente als Zaventem kunnen we moeilijk een landelijk gebied noemen. Er werken 60.000 mensen, de ring van Brussel loopt er, ze ligt dicht bij de hoofdstad en is de meest dynamische groeipool van de Vlaamse Ruit. Maar in bepaalde deelgemeenten, zoals Sterrebeek, waar ik woonachtig ben, is er nog heel wat open ruimte en bijna geen industrie en daar leeft het groenegordelidee nog. Er is daar geen hoogbouw, terwijl in een aantal andere deelgemeenten, zoals in Sint-Stevens-Woluwe aan de UCL, wel hoogbouw is, daterend van voor het gewestplan.

Het is dus een zeer heterogeen gebied, waarvoor het moeilijk is eenduidige bepalingen naar voren te schuiven. De filosofie en de drie doelstellingen die aanleiding hebben gegeven tot de gewestplannen van 1976 – de indijking van de olievlek en de verfransing, het bewaren van het groene karakter en het geven van ontwikkelingsmogelijkheden aan economie – zouden met elkaar verzoend moeten kunnen worden. Het stedelijke gebied en het buitengebied kunnen soms met elkaar in tegenspraak zijn, waardoor niet altijd eenduidige oplossingen gevonden kunnen worden.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken betreffende de bespreking over het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel? Welke rol is weggelegd voor bijvoorbeeld Vlabinvest bij het aanduiden van bijkomende woongebieden? Welke initiatieven kan de overheid nog nemen om in een betaalbaar woonaanbod te voorzien en tegelijkertijd het Vlaamse karakter te verzekeren?

In de aanvullende regeringsverklaring van 18 mei 2005, na de kater van het dossier over de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, heeft de Vlaamse Regering gezegd dat ze erover zou waken dat het ruimtelijke-ordeningsbeleid een halt toeroept aan het onverantwoord aansnijden van open ruimte en de sluipende uitbreiding van Brussel. Het is een eedverbond dat we hebben afgesloten met de Vlaamse Rand. Wat was de concrete uitwerking van dat principe?

Mijnheer de minister, ik weet dat een aantal overlegprocedures bezig zijn, maar kunnen we al een aantal

basisprincipes vernemen die de Vlaamse Regering zal hanteren bij de definitieve afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 13 oktober 2005 hebben we een aantal vragen gesteld, naar aanleiding van het verschijnen van het rapport focusbepaling. Ik ga niet herhalen wat ik toen heb gezegd, maar ik wil wel nog twee principes vermelden.

Ten eerste ging men effectief naar een verstedelijking, anders dan men dat tijdens de voorbije decennia had opgevat. Wanneer men de stedelijke afbakening van de zes gebieden ziet, moet men tot de conclusie komen dat men in plaats van een buffer, een soort stad rond de stad aan het bouwen is. Ten tweede wordt onze regio door de planologen nog steeds beschouwd als een soort overvloegebied van Brussel.

Het is duidelijk dat conform het RSV de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel niet op dezelfde manier gebeurt als bij de andere afbakingsprocessen. Er wordt enkel met woorden gesteld dat de suburbanisatie moet worden bestreden en dat de onbebouwde ruimte van de groene gordel niet kan worden aangesneden voor wonen, werken en infrastructuur. Dat staat volgens ons haaks op de inhoud van het rapport Focusbepaling.

Mijnheer de minister, op 13 oktober 2005 hebt u gezegd dat het overlegproces voor het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel in drie fasen verloopt. De eerste fase betrof het rapport Focusbepaling. Daarvan hebt u gezegd dat het geen ontwerp is, in tegenstelling tot wat men liet uitschijnen. Het is zelfs geen voorontwerp. Het is een sneuveltekst, een administratief document dat men niet de status moet geven die het niet heeft.

De eerste fase was achter de rug toen wij onze vraag stelden. Voor 30 september 2005 moesten alle actoren, een vijftigtal, hun advies indienen. Het ging om adviezen van gemeentebesturen, provinciebesturen, de Vlaamse administraties en tal van organisaties, belangengroeperingen en vanzelfsprekend ook de vzw De Rand. De adviezen waren uiteenlopend, en dat is ook logisch. Brussel-Halle-Vilvoorde is, zoals de heer Van Rompuy reeds zei, een heterogeen gebied. De streek rond Zaventem is het Pajottenland niet en vice versa. De adviezen waren zelfs tegenstrijdig.

Mijnheer de minister, u hebt toen gezegd dat u na het verwerken van de adviezen in een tweede fase wilde terugkomen naar de commissie. Die tweede fase werd opgestart in het najaar van 2005. Daarin zou een beleidsmatige oriëntatie worden gegeven aan het overleg-

proces aan de hand van het beantwoorden van de gestelde beleidsvragen. Die tweede fase zou worden afgesloten met een tussentijdse besluitvorming door de Vlaamse Regering.

Wat die tussentijdse besluitvorming betreft, stelde u in de commissie Ruimtelijke Ordening van 13 oktober 2005: “Na de technici is nu het woord aan de politici. Nu is men het advies aan het synthetiseren. Het is de bedoeling dat we dan een synthesedocument maken om te bespreken op regeringsniveau. Dan pas begint het debat” – waarvan u zegt dat het niet werd gevoerd.

In een derde fase zou men op deze basis de opties van de tussentijdse besluitvorming op een gemandateerde wijze verder uitwerken. U hebt toen nog gezegd dat u die tussentijdse besluitvorming wilde voorleggen aan de commissie. Die besluitvorming kon een week duren, een maand of zelfs een jaar, zo zei u.

Mijnheer de minister, werden er na het rapport Focusbepaling vanwege uzelf en/of de Vlaamse Regering nog opdrachten voor bijkomende studies en analyses gegeven? Waarom is er nog geen tussentijdse besluitvorming vanwege de Vlaamse Regering? Volgens uw antwoord in oktober 2005 was die tussentijdse politieke besluitvorming een essentiële voorwaarde om ervoor te zorgen dat de afbakeningen niet tot een verbrusseling van Brussel-Halle-Vilvoorde leiden.

De ruimtelijke ontwikkeling van Brussel bepaalt bijzonder veel. Wanneer een beleid wordt gevoerd met een soort afbakening van het stedelijke gebied, roept dat meteen de connotatie op van verstedelijking en bijgevolg van verfransing en verbrusseling. Wie bij ons aan ruimtelijke ordening doet, doet aan politiek, zelfs aan communautaire politiek. Als minister van Ruimtelijke Ordening zou u bij de overlegfase de vakministers betrekken, met een coördinerende rol voor minister Vandenbroucke, bevoegd voor de Vlaamse Rand. Veel hangt af van wat zich in Brussel voordoet. Mijnheer de minister, is er overleg met het Brusselse Gewest over hun inzichten over hun gewest zodat daar eventueel rekening mee kan worden gehouden?

Tot slot mijnheer de minister, werden de vakministers intussen reeds betrokken bij de tussentijdse politieke besluitvorming?

De voorzitter De heer Desmesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, er zitten me een aantal zaken niet echt lekker. Ik zie een aantal contradictorische gevolgen van praktijktoepassingen van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel. Ik geef een voorbeeld. Op een recente studiedag, georganiseerd door de provincie Vlaams-Brabant, werd meegedeeld dat voor het Europese EFRO-programma,

doelstelling twee, thema vier ‘Stedelijke ontwikkeling’, dertien grote Vlaamse steden werden geselecteerd. De voor Vlaams-Brabant beschikbare middelen – 1,6 miljoen euro per stad – werden toegewezen aan Leuven en aan het Vlaams Stedelijk Gebied rond Brussel. Voor mij illustreert dit uitstekend hoe het hele concept van het VSGB, indien losgekoppeld van zijn definitie en zijn context binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, tot perverse resultaten leidt. Namelijk tot het beschouwen van dit VSGB als een ‘grootstad’ en tot het daaraan ondergeschikt maken van de bestaande Vlaams-Brabantse stedelijke infrastructuur.

Het is logisch dat de beschikbare EFRO-middelen in functie van het thema stedelijke ontwikkeling, worden toegewezen aan een reeks van 13 belangrijke Vlaamse steden. Het lijkt voor de hand liggend dat voor Vlaams-Brabant, naast Leuven, die middelen ook worden gegeven aan het Vlaams-Brabants grootstedelijk gebied aan de rand van Brussel. Maar om daarvoor het VSGB als omschrijving aan te wijzen, dat heeft in mijn ogen perverse gevolgen voor de doelstelling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen met betrekking tot Vlaams-Brabant, namelijk dat de stedelijke ontwikkeling in de ruimere omgeving van Brussel niet gezien wordt als een ongebreidelde uitbreiding van Brussel, maar als de versterking van de in Vlaams-Brabant bestaande stedelijke infrastructuur. Daarom worden de typisch grootstedelijke ontwikkelingen beperkt tot die zones waar het proces morfologisch al zo ver gevorderd is, dat het als onomkeerbaar beschouwd wordt. Het komt er dus op aan het in goede banen te leiden. Het spreekt vanzelf dat in die optiek de afbakening van het VSGB zo beperkt mogelijk zou moeten worden gehouden.

Maar voor het EFRO-programma blijkt het VSGB een bestaan te gaan leiden, los van zijn doelstelling, en zonder meer als dertiende grote Vlaamse stad beschouwd te worden. Er worden middelen gegeven voor het versterken van de stedelijke economie, het verhogen van toegankelijkheid, het verbeteren van interne mobiliteit, het verhogen van de leefkwaliteit, de ontwikkeling van het sociaal-cultureel leven. In het VSGB zijn er uiteraard mogelijkheden om die beschikbare middelen voor die doelstelling aan te wenden. Maar de eerste prioriteit is de beheersing van het verstedelijkingsfenomeen en dat in de versterking van de eigen stedelijke infrastructuur Vilvoorde-Asse-Halle.

U hebt in oktober 2005 ook aangekondigd dat er flankerende maatregelen zouden worden uitgewerkt om het Vlaamse karakter te bewaren en te versterken. Dat is voor mij primordiaal om te vermijden dat de Rand nog meer ten prooi valt aan verstedelijking en verfransing. Daarom moeten we in staat zijn om een voorrangbeleid te voeren. Die flankerende maatregelen moeten ook gebeuren via ruimtelijke ordening. Ik verwijs naar een voorstel van decreet dat ik heb ingediend (*Parl. St.* VI.

Parl. 2006-07, nr. 949/1). Ik heb uitgezocht waar de gemiddelde prijs van bouwgrond het hoogst is en waar de interne en externe migratiedruk het grootst is. Die twee statistieken gecombineerd, geeft een lijst van gemeenten in de Vlaamse Rand, maar ook in de Noorderkempen en andere regio’s, waarvoor ik een aantal maatregelen voorstel. Gronden en woningen in woonuitbreidingsgebieden in die gemeenten worden voorbehouden voor mensen die een band kunnen aantonen met de streek. De verkoop of verhuur zou kunnen gebeuren via tussenkomst van een publieke woonorganisatie. In de Vlaamse Rand zou dat bijvoorbeeld Vlabinvest kunnen zijn. Dat voorstel kan voor de Rand aangevuld worden met bouwgronden die op het ogenblik van het opmaken van het GRUP in handen zijn van publieke instellingen. Het principe zou kunnen worden ingeschreven in de verordeningvoorschriften van het uitvoeringsplan. Flankerende maatregelen veronderstellen ook sociale woningen. Daar kan Vlabinvest op inspelen waardoor de criteria van Vlabinvest ook gelden voor alle sociale woningen.

Welke flankerende maatregelen hebt u in het achterhoofd? U hebt die op 13 oktober 2005 aangekondigd. Die maatregelen zijn voor mij een *conditio sine qua non*, want er kan geen sprake zijn van een VSGB zolang er geen oplossing is om de gevolgen daarvan op te vangen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: In verband met het opvangen van de gevolgen van de verstedelijking en de verfransing van de regio, is vzw de Rand een belangrijke actor. In de loop van januari woonde ik in het Vlaams Parlement de viering van 10 jaar vzw De Rand bij. De voorzitter van vzw De Rand, de heer Luc Deconinck, uitte toen zijn ongerustheid. Ik citeer uit zijn toespraak: “Er zijn beleidsdomeinen die me zorgen baren. Ik denk dan aan het Vlaams Stedelijk Gebied rond Brussel waar nog geen klaarheid over bestaat. Zo is het niet duidelijk in welke mate dit concept de groene gordel zoals die in het gewestplan was vastgelegd en sedert meer dan 40 jaar werd toegepast, al dan niet zal aantasten.”

Het is niet oninteressant in dit debat wat hij daarna zegt: “Toch krijgen we nu reeds echo’s dat promotoren zich op de ligging van hun gronden in het toekomstige Vlaams stedelijk gebied rond Brussel beroepen om hoogbouw en nieuwe verkavelingen te bepleiten.”

Het zou goed zijn om zo snel mogelijk duidelijkheid te krijgen over waarheen men nu gaat met het Vlaams stedelijk gebied.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, aangezien de vragen om uitleg van de beide leden allebei peilen naar de stand van zaken in de besprekingen over het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel, zal ik de vragen samen beantwoorden.

In meerdere antwoorden op vragen heb ik reeds de context weergegeven van het overlegproces over het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel, wat mij betreft het moeilijkste afbakingsproces in Vlaanderen. Toevallig of niet, maar ook de afbakening van het stedelijk gebied rond Leuven is zo'n moeilijk proces. Gelukkig loopt het elders iets normaler.

Zonder op alle details in te gaan, is ervoor geopteerd om in drie fasen te werken. De fase 1 betrof de focusbepaling, die geresulteerd heeft in het onderzoeksrapport 'focusbepaling'. Dit rapport had de bedoeling een eerste voorstel te formuleren, op basis waarvan een aantal belangrijke beleidsvragen konden worden geformuleerd. In fase 2 wordt getracht beleidsmatig oriëntatie te geven aan het overlegproces aan de hand van het beantwoorden van de gestelde beleidsvragen. In deze fase werd aan niet minder dan 49 partners advies gevraagd. Deze fase van tussentijdse besluitvorming, mede op basis van de ingewonnen adviezen, is noodzakelijk aangezien heel wat verwachtingen en gevoeligheden omtrent het gebied bestaan. Op basis van de tussentijdse besluitvorming in fase 2, kunnen de opties verder op een gemandateerde wijze worden uitgewerkt in fase 3.

Zoals gezegd wil ik, in antwoord op de eerste vraag, de stand van zaken schetsen van de tussentijdse besluitvorming over het rapport focusbepaling voor het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel, om u ervan te overtuigen dat 'minder ruchtbaar' niet betekent 'stilzitten'. Het rapport Focusbepaling voor het overlegproces van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel, kwam tot stand in de eerste helft van 2005 in overleg met een breed gamma partners, namelijk gemeenten, provincie, gewestelijke administraties en tal van organisaties. Op 6 juli 2005 werd aan alle betrokken partners de mogelijkheid gegeven een schriftelijk advies te verstrekken. Rekening houdend met de vakantieperiode werd voldoende tijd gegeven voor deze adviesverlening. Ook laattijdige adviezen werden nog opgenomen in de verwerking van de adviezen.

In antwoord op de interpellatie van 30 september 2005 van de heer Demesmaeker werden de gebundelde adviezen ter inzage neergelegd in de commissie op 13 oktober 2005. Ten behoeve van de beleidsvoorbereiding heeft het departement RWO (Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed) de elementen geleverd om tot tussentijdse oriëntatie te komen met betrekking tot de 21 beleidsvragen die in het rapport focusbepaling werden geformuleerd. Deze beleidsvoorbereiding hield uiteraard rekening met de talrijke adviezen. Toch kon worden vastgesteld dat de adviezen zeer uiteenlopend waren.

Sindsdien werden de beleidsvragen meermaals tussen de kabinetten besproken. Rekening houdend met de vele gevoeligheden, kan men onmogelijk over één nacht ijs gaan. De vraag stellen is iets gemakkelijker dan het antwoord geven in deze kwesties. De interkabinettenwerkgroep (IKW) heeft de voorbereiding van het departement RWO, besproken in acht vergaderingen, namelijk op 20 december 2005, 14 februari 2006, 8 maart 2006, 28 maart 2006, 4 juli 2006, 5 juli 2006, 23 januari 2007 en 25 januari 2007. Ik hoop ten stelligste dat deze vele besprekingen zullen leiden tot een voorstel waarover stilaan consensus kan ontstaan.

Het overzicht van het verloop van de beleidsbesprekingen, geeft meteen ook een antwoord op de vraag van de heer Van Hauthem waarom er nog geen tussentijdse besluitvorming vanwege de Vlaamse Regering is. De beleidsrealiteit verplicht ons in te zien dat de vele gevoeligheden in de rand rond Brussel, een snelle, en daardoor misschien weinig doordachte, besluitvorming gewoon onmogelijk maakten.

Inmiddels heeft ook de voltallige Vlaamse Regering rechtstreeks kennis kunnen nemen van de meest precieze punten in dit dossier om iedereen in de regering ervan te overtuigen waar de moeilijkheden liggen. Dit gebeurde door een presentatie die mijn administratie in de ministerraad heeft mogen geven op 19 januari 2007. Actueel wordt getracht tot afronding te komen van deze beleidsvoorbereiding. In die presentatie heb ik heel duidelijk gezegd wat de accenten zijn ten aanzien van de open ruimten: vrijwaren en versterken van de openruimtestructuur, concept Groene Gordel als vertrekpunt en tijdige afbakening van het buitengebied. De conclusie is dat er in de IKW geen knelpunt was.

Ontwikkeling gaat uit van bereikbaarheid met het openbaar vervoer. We moeten gebieden met een hoge multimodale bereikbaarheid nastreven. Er zijn nog discussies over bepaalde gebieden.

Bij werklocaties denken we vooral aan reconversie en herstructurering, aan de ontwikkeling van al bestemde terreinen, aan het aanduiden van bijkomende bestemde zones. Daar hebben we ook gesteld dat we de hele problematiek van de stedelijke afbakening koppelen aan de stand van zaken van het START-dossier. Dat zijn twee heel verschillende werelden. In welke mate interfereren ze? Dat heeft geleid tot een vraag aan minister Moerman. Zij heeft op 29 januari 2007 het advies van de administratie Economie uitgebracht en ingebracht in het planningsproces.

Met betrekking tot Wonen zijn er, zoals u het zelf naar voren hebt gebracht, twee mogelijkheden: concentreren, met meer inspanningen voor reconversie, verdichting en het selectief verhogen van woonlagen, ofwel spreiden – maar dan is er de interferentie met de groe-

ne gordel, het pendelen en dergelijke. Daar moet een keuze worden gemaakt. Je krijgt dan onherroepelijk het debat over de problematiek van het wonen in de luchthavenregio. Ik neem aan dat ik u dat niet moet uitleggen.

In verband met Wonen krijgen we heel specifiek de vraag welke zones al dan niet beschikbaar zijn. Ik heb daar gesteld dat de input van het beleidsdomein Leefmilieu onontbeerlijk is. Ik heb daarbij verwezen naar mijn brieven aan minister Peeters van 18 juli 2006 en 12 januari 2007. Ik kan op de grond veel doen, maar als men boven om de haverklap wijzigt, kun je geen beleid voeren.

Op die manier hebben wij op 19 januari 2007 die presentatie laten geven op de ministerraad, opdat iedereen daar de complexiteit van de besluitvorming zou erkennen. Op mijn vraag werd zeer uitdrukkelijk gevraagd dat ook gemandateerde woordvoerders zouden deelnemen aan de IKW's, zodat we zo veel mogelijk zouden opschieten en een aantal punten 'between brackets' – zoals dat heet in het vakjargon – zouden overmaken voor agendering op de ministerraad. Na de presentatie op 19 januari zijn er twee IKW's geweest: op 23 en 25 januari. De werkzaamheden worden voortgezet. Het is de bedoeling om ergens in de loop van dit voorjaar, nog voor het zomerreces, na te gaan in welke mate we tot een tussentijdse besluitvorming kunnen komen, zodat we uiteindelijk stappen vooruit kunnen zetten.

De tussentijdse besluitvorming over het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel blijft, zeker wat mij betreft, een beleidsprioriteit. Ik wil daarmee doorgaan. Ik heb dit ook aangekondigd in de commissievergadering van 1 februari 2007. Ik dring aan op die tussentijdse besluitvorming in de schoot van de Vlaamse Regering omdat dat de enige manier is om over te schakelen naar de volgende stap, de uitwerking van de opties in fase 3 van het overlegproces. Op dat moment zal het brede overleg, zoals in fase 1 van het onderzoek, opnieuw starten, en zullen de gemeenten, het provinciale bestuur en de andere autoriteiten daar nauw bij betrokken worden.

Ook het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is betrokken bij de administratieve voorbereiding. Zij hebben kennis van de stand van zaken. Ook op dat vlak wordt kennis uitgewisseld. Ik herinner mij dat ik ooit daarover een schrijven heb gericht aan de heer Picqué, maar dat de reactie daarop niet razend enthousiast was.

De rol van Vlabinvest is een dossier dat op de tafel ligt van de ministers die bevoegd zijn voor Wonen en voor de Vlaamse Rand. Dat is ook uitdrukkelijk ter sprake gekomen op 19 januari 2007. Zij zouden in het kader van het flankerende beleid in fase 3 van dit overlegproces verdere beleidselementen aanleveren. In de voorlopige voorbereiding die wij hebben gemaakt, het voorstel van beslissing voor de Vlaamse Regering, staat dit uit-

drukkelijk vermeld. Dat is een voorlopige tekst, een sneuveltekst van mezelf: "Punt 4. Iedere bevoegde minister te gelasten voor zijn beleidsdomein tijdens fase 3 te onderzoeken welke middelen en engagementen kunnen ingezet worden in het kader van het formuleren van het flankerende beleid in fase 3." We zeggen dat heel nadrukkelijk. We hebben hierover al een aantal ideeën. Enkele collega's vragen ook om dit uit te breiden. Dit is het debat dat vandaag bezig is.

In de aanvullende regeringsverklaring van 18 mei 2005 staat: "We zullen erover waken dat in het ruimtelijke ordeningsbeleid een halt wordt toegeeroepen aan het onverantwoord aansnijden van de open ruimte en de sluipende uitbreiding van Brussel." Laat mij duidelijk zijn: dit principe was al in andere bewoordingen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen verankerd. Dat stelt: "Het behoud van de onbebouwde ruimte, de zogenaamde 'groene gordel', is in het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel essentieel."

Tevens voorzag het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in een 'niet-afwentelingsprincipe' ten aanzien van een aantal functies, verbonden aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Aangezien met dit overlegproces uitvoering wordt gegeven aan het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, is de concrete uitwerking van het principe uit de aanvullende regeringsverklaring van 18 mei 2005 verzekerd in het overlegproces. Na 18 mei 2005 is er vanzelfsprekend sprake van een verscherpte aandacht voor dit principe. Concreet worden alle locatievraagstukken in het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel afgewogen ten opzichte van de waarde en de kenmerken van de open ruimte. In het rapport Focusbepaling is dit criterium op hoofdlijnen onderzocht voor de lokalisatie van de meeste harde functies zoals wonen of werken. In het voorstel van tussentijdse besluitvorming wordt dit principe nogmaals bevestigd. Tevens wordt herhaald dat het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel geen overloopgebied van Brussel vormt, maar zich vanuit de eigen identiteit moet ontwikkelen, waarbij maximaal suburbanisatie uit Brussel moet worden vermeden.

Ten slotte wilde ik nog concreet antwoorden op de vraag over bijkomende studies of analyses. Na de totstandkoming van het rapport Focusbepaling, de verwerking van adviezen en de formulering van beleidsvoorstellen, heb ik aan het departement RWO geen opdrachten meer gegeven voor bijkomende studies of analyses. Er wordt met andere woorden gewerkt op basis van het beschikbare materiaal. Wel zijn er in het kader van het START-project twee uitdrukkelijke verzoeken om informatie gericht aan de Vlaamse minister van Economie. Ze gaan specifiek over de problematiek van bedrijventerreinen en het creëren van alternatieven voor het wegvallen van werkgelegenheid om de door

ons bekende redenen. Er is ook een uitdrukkelijk verzoek gericht aan de minister van Leefmilieu om te weten wat de inzichten van zijn administratie zijn over het luchthavenverkeer en de impact ervan op het wonen.

De gedetailleerde uitwerking van opties kan wel aan bod komen in fase 3. We trachten het dossier te finaliseren. Ik heb niet de ambitie om zaken te forceren. Dat brengt ons geen stap verder. Er moet een permanente dialoog worden gevoerd. We zullen wel verplicht worden haarscherpe keuzes te maken, willen we realiseren wat u in uw vraag verwoordt, wat ook in het ruimtelijk structuurplan staat en wat nog explicieter in de beslissing van 18 mei 2005 is opgenomen. Dat is bijna een symbolische datum, zes jaar na het goedkeuren van het decreet houdende de ruimtelijke ordening.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp de moeilijkheidsgraad. U hebt de situatie heel goed geschetst. Kunt u ons de slides die op de ministerraad werden getoond, bezorgen? Iedereen is met die vraag bezig. Veel gemeenten zijn nog altijd het gemeentelijk structuurplan aan het opstellen. Zolang er geen duidelijkheid is over de basisopties waarop het Vlaams stedelijk gebied is gebaseerd, heeft het eigenlijk geen zin dat ze daarmee verder gaan. Zaventem wil er tegen eind 2008 een punt achter zetten. Zolang er echter geen duidelijkheid is, is het moeilijk een houding te bepalen.

Ik ben blij dat u zegt dat de principes van de Groene Gordel bewaard blijven. De optie die in 1976 werd genomen om de hoogbouw te beperken, is nog altijd een goede zaak. Toen het gewestplan nog niet van kracht was, werd op bepaalde plaatsen in de hoogte gebouwd. Dat was het geval in Zellik, Sint-Stevens-Woluwe, delen van Dilbeek en Anderlecht. De mensen die in die hoogbouw wonen, zijn voor 99 percent niet-Vlamingen.

Indien nu opnieuw zou worden geopteerd voor de hoogbouw om woongelegenheid te creëren in de rand van Brussel via de publieke sector, dan moeten daaraan strenge voorwaarden qua taalkennis enzovoort worden gekoppeld. We zouden dan met zeer grote problemen worden geconfronteerd. We wachten nog altijd op de uitvoeringsbesluiten van de Wooncode. In bepaalde gemeenten werden reglementeringen goedgekeurd voor de toewijzing van sociale kavels. Onze goede vriend Van Eyken, Vlaams volksvertegenwoordiger, heeft daartegen bezwaar ingediend bij Binnenlandse Zaken. Minister Keulen wil eerst afwachten wat er wordt beslist.

De Vlaamse Regering moet via het VSGB klaarheid scheppen over het feit of hoogbouw al dan niet wordt toegestaan. De vastgoedsector ziet daar heel wat mogelijkheden in. Het is een illusie te denken dat daardoor de

Vlaming in zijn streek zal blijven. Binnen de kortste keren zal dat aanleiding geven tot een verdere verfransing en verstedelijking. Een van de elementen van de verstedelijking is de hoogbouw. Gelukkig was die in de afgelopen 30 jaar in de Vlaamse Rand niet toegestaan.

We wachten op de verdere ontwikkelingen. Het gaat om de basisprincipes, de verder oprukkende verstedelijking en de daarmee verbonden verfransing, of beter gezegd ontvlaamsing.

Persoonlijk ben ik geen groot voorstander om nog bijkomende bedrijventerreinen te ontwikkelen in de Rand. Het volstaat te ontwikkelen wat nu is afgebakend. De ontwikkeling van bedrijventerreinen mag dieper in Vlaanderen gebeuren.

Minister Dirk Van Mechelen: Denkt u dan aan Meise?

De heer Eric Van Rompuy: Het mag nog verder. Ik ben nu schepen van Ruimtelijke Ordening in Zaventem, maar ik ben geen voorstander om in het kader van START bijkomende industriële ontwikkelingen mogelijk te maken. De wegen zijn dichtgeslibd en er is geen enkele toegang meer tot de bedrijventerreinen. Ik heb vorige week nog mensen gesproken die werken bij bepaalde belangrijke firma's langsheen de Leopold III-laan in Evere. Zij zeggen dat ze 's morgens om zes uur in Leuven moeten vertrekken om op tijd op het werk te zijn en 's avonds om half vier moeten vertrekken om hun kinderen op tijd te kunnen afhalen in Leuven. Ze doen er anderhalf tot twee uur over om gewoon Zaventem binnen te geraken. Ik persoonlijk vind dat industrie daar geen prioriteit is. Het ontwikkelen van de in het gewestplan ontwikkelde gebieden is goed, maar geen nieuwe dingen.

Er moeten belangrijke opties worden genomen, maar ik vermoed dat bepaalde delen van Halle-Vilvoorde daar misschien een andere mening over hebben. Voor de Zennevallei en Zaventem-Vilvoorde zijn er misschien andere opties. De verkeersproblematiek voor Dassenveld in Halle bijvoorbeeld is heel anders dan in Zaventem.

Mijnheer de minister, ik ben vragende partij om te behoren tot de representatieve woordvoerders van de verschillende partijen die daar hun zeg over hebben. Ik vind dat het parlement en de vertegenwoordigers van de regio Halle-Vilvoorde erbij betrokken kunnen worden. Het gaat om problematieken – wonen, mobiliteit, industriële ontwikkeling, geluidsproblematiek en verfransing – die bepalend zijn voor de toekomst van de regio.

Vroeger was er de gordel van smaragd van Frans Van Mechelen, de cultuurcentra, de Groene Gordel en het verbod op hoogbouw. Met het gewestplan van 1976 kwamen een aantal duidelijke principes naar boven. De vraag rijst of die nog standhouden.

Ik denk dat we weten wat de stand van zaken is, maar de vragen blijven levensgroot.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik heb wel een dubbel gevoel.

Als u zegt dat u niets wilt forceren, kan ik daar begrip voor hebben, want het is inderdaad complex en er komen veel zaken bij kijken die niet aan bod komen bij de afbakening van een ander stedelijk gebied.

Maar ik ben toch een beetje verwonderd. U zegt dat u op 19 januari 2007 op de ministerraad de presentatie hebt gehouden, om aan alle ministers heel duidelijk te maken hoe complex de zaak wel is. Het feit dat het zo lang blijft duren, is blijkbaar wel een teken dat men er eigenlijk niet uit geraakt. Of vergis ik mij? Neem uw tijd om het te doen, maar de indruk ontstaat dat men er eigenlijk niet uit geraakt en dat er misschien wel een politieke discussie bezig is binnen de meerderheid.

Mijnheer de minister, alle principes en uitgangspunten, zoals de Groene Gordel en het tegengaan van suburbanisatie, kan men nog altijd eens herhalen, want ze staan effectief in het regeerakkoord en in de verklaring van 18 mei 2005 en worden nu nog eens bevestigd. Maar er zijn ook de beslissingen die op het terrein gevolgen zullen hebben. Daarvoor blijven we nog altijd op onze honger zitten.

We hebben steeds gezegd dat de uitgangspunten voor de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel haaks lijken te staan op de principes die geformuleerd en herbevestigd werden.

Ik heb een nota gelezen van de heer Herman Baeyens, de gewezen directeur van het studiebureau Mens en Ruimte. Hij zegt dat we de zaken zouden moeten omdraaien: "Het voorbereidend werk zou moeten gebruikt worden voor de afbakening van het groenegordelgebied rond Brussel." Dat is natuurlijk een omgekeerd uitgangspunt, waarvoor wel een ruim maatschappelijk draagvlak bestaat, in tegenstelling tot de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel, waar niet zo'n groot maatschappelijk draagvlak voor bestaat. De heer Baeyens vervolgt: "Wellicht hebben de auteurs van het focusrapport voor de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel de weerstand reeds gevoeld in de Vlaamse Rand rond Brussel, in vergelijking met andere stedelijke afbakeningen. Spijts degelijke analyses van economie, mobiliteit en open ruimte is hun analyse van het migratie- en woonbeleid ondermaats." Daar gaat het in de Rand toch over als we het over verstedelijking, suburbanisatie en verbrusseling hebben. De heer Baeyens gaat voort: "De migratietendenzen en -richtingen werden door hen zelfs niet nader geanalyseerd, zelfs geen ver-

wijzing naar de migratiecijfers van de administratie Planning en Statistiek" – waar minister-president Letermé zelf niet zo heel lang geleden mee naar buiten is gekomen – "misschien nog niet beschikbaar op dat ogenblik. Deze cijfers tonen voldoende de verdere uittocht uit Brussel aan, zelfs zonder een stedelijk gebied van de Vlaamse Rand te maken."

Mijnheer de minister, mag ik uit uw antwoord afleiden dat er wat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreft absoluut geen gestructureerd overleg is? Ik dank u voor uw uitgebreid antwoord over de stand van zaken maar de fundamentele vragen waar we in oktober 2005 mee zaten, zijn nog steeds niet beantwoord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik hoor u graag de uitgangsprincipes bevestigen: het behoud van de Groene Gordel, het indijken van de suburbanisatie enzovoort. Toch is bij sommigen de reflex gegroeid, en ik heb daarbij het voorbeeld gegeven van het EFRO-dossier, waarbij het VSGB als de dertiende grootstad in Vlaanderen wordt beschouwd. Dat is in strijd met het beginsel zelf van het VSGB. Dat betekent de facto een ondersteuning van een uitbreiding van de Brusselse agglomeratie.

In dat gebied zijn er grootstadsrandwijken die inderdaad verstedelijkt zijn maar die verstoren geen centrumfunctie. Dat zijn typische randontwikkelingen. Het kan niet de bedoeling zijn om die te beschouwen als een toekomstige kern van Vlaams-Brabant. Dat is precies wat gebeurt met die EFRO-middelen en dat is pervers en contradictorisch. Dat baart me zorgen.

Mijnheer de minister, u hebt daarstraks verwezen naar Brussels minister-president Picqué. Ik heb in Brussel Deze Week gelezen dat zijn kabinetschef, de heer Dineur, tijdens de eerste editie van Urban Forum – een bijeenkomst van een denktank van positionmakers van de politieke en vastgoedontwikkelaars in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest – een pleidooi had gehouden voor een grotere bevolkingsconcentratie per vierkante kilometer in Brussel. Vooral de bouw van woontorens voor middelgrote inkomens die de stad nu ontvluchten, werd sterk aanbevolen. De heer Dineur herinnerde eraan dat er in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest slechts 6000 inwoners per vierkante kilometer zijn tegen meer dan 20.000 in Parijs.

Tot slot wil ik nogmaals de nadruk leggen op de flankerende maatregelen die zelfs zonder dat er sprake is van het VSGB, dringend nodig zijn om het recht op wonen in eigen streek te verzekeren, de verfransing in te dijken en mensen de kans te geven op betaalbaar wonen.

Minister Dirk Van Mechelen: Bij Wonen moeten we een keuze maken. We kunnen opteren voor een verdich-

ting of een hergebruik of op zoek gaan naar andere mogelijkheden. In elk afbakingsproces van een stedelijk gebied is er een taakstelling op het vlak van wonen en werken. De vraag is in welke mate we dat al dat niet halen. Ik heb het voorbeeld gegeven van het stedelijke gebied Turnhout waar we de taakstelling tot op de woning en tot op de hectare hebben gehaald. In Mechelen slagen we daar niet in. In Roeselare doen we meer dan de taakstelling. De vraag is alleen in welke mate we de taakstelling wonen en werken gaan invullen in het VSGB.

Steeds meer groeit het besef dat een belangrijk deel van de taakstelling zal moeten verschuiven. De heer Van Rompuy heeft daartoe de aanzet gegeven wanneer hij stelt dat trop te veel is. Wanneer een gebied niet meer kan worden bereikt, wat is dan de economische rentabiliteit van bepaalde projecten? Er wordt dan ook steeds meer gekeken naar de kleinstedelijke gebieden. Ik ben gaan debatteren voor een economisch forum in Diest om na te gaan wat daar mogelijk is. In Diest is er meer werkloosheid dan bijvoorbeeld in de Zaventemse regio. We willen dan ook proberen een deel van de taakstelling te verhuizen naar Diest dat daardoor een reconversie kan krijgen, na het wegvallen van een belangrijke economische activiteit.

Op 27 februari 2007 hebben we in de commissie voor Financiën het Brownfielddecreet goedgekeurd. Dat moet een oplossing bieden voor een aantal zwaar vervuilde of verloederde sites.

Tot slot starten we op dit ogenblik de afbakening van wat we noemen het regiobuitengebied Zenne-Dijle-Pajottenland. In februari was er de startvergadering. We willen de afbakening van de open ruimte en het agrarisch gebied laten samensporen met die van het stedelijk gebied. Dit moet leiden tot de opstelling van een aantal RUP's waarin de open ruimte nog eens extra wordt verankerd.

Ik heb intussen één ding geleerd en dat is geduld hebben. Het gaat traag, maar het is de enige manier om tot een maatschappelijk draagvlak te komen. Voor een aantal steden is het af: Turnhout, Aalst, Gent, Brugge, Oostende; voor Mechelen en Roeselare bijna. Ik denk dat we hier hetzelfde proces moeten doormaken. Het ontwerp van nota aan de Vlaamse Regering is volledig uitgeschreven en is wat mij betreft in een finale fase. Maar op een bepaald moment zullen we de slotknopen moeten doorhakken en keuzes moeten maken. Dat is het genoeg, het recht, maar ook de plicht van regeren. Ik wil er geen datum op plakken, maar ik wil er wel doorgeraken. Als ik een brief stuur naar de minister van Leefmilieu, geef ik hem een vergiftigd geschenk want hij kan op een aantal vragen gewoon niet antwoorden omdat op een ander beleidsniveau het overleg nog niet afgelopen is. Het hangt allemaal samen, maar dit mag ons niet beletten om door te gaan.

Ik stel voor dat, zodra de Vlaamse Regering haar werkzaamheden beëindigt over die tussentijdse besluitvorming, we hier in de commissie een bijzondere zitting houden. Ik ben altijd beschikbaar voor informatie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de bestemmingswijzigingen van gedesaffekteerde militaire domeinen in de Kempen

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, als de federale regering een militair domein wil afstoten, dan wordt dit overgeheveld naar het Comité tot aankoop van onroerende goederen van het ministerie van Financiën. Dan komt er een vervreemdingsprocedure, die evenwel wordt opgeschort in afwachting van de toekenning van een stedenbouwkundige bestemming van de domeinen in kwestie.

We hebben hierover al eerder gedebatteerd. U hebt laten verstaan dat u wenst dat elke vraag tot herbestemming van een voormalig militair domein wordt voorgelegd aan de centrale administratie Ruimtelijke Ordening. U hebt ook gezegd dit formeel aan minister Flahaut te laten weten. U hebt ook gezegd dat zoveel als mogelijk gedesaffekteerde militaire domeinen worden meegenomen in lopende planprocedures zoals bij de afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur.

Ik kom nu op twee concrete domeinen in de Kempen, Kamp A op de grens tussen Olen, Herentals en Westerlo en de Kievermont in Geel. Het zijn vrij grote terreinen en de toekomstige bestemming zal een ruimtebepalend effect hebben op de omgeving. Kamp A is al in de jaren 90 gedesaffekteerd door Defensie en het dossier gaat niet vooruit. Het provinciebestuur wijst naar het Vlaamse Gewest dat knopen moet doorhakken over de herbestemming. En de gemeenten kijken naar het provinciebestuur omdat ze zelf wat weinig slagkrachtig zijn om het zelf in handen te nemen. U hebt eerder al geantwoord dat Kamp A opgenomen is in het Golfmemorandum van de Vlaamse Regering als een terrein van gewestelijk belang. U hebt eraan toegevoegd dat eveneens delen van dat gebied kunnen worden ingekleurd als natuurgebied en recreatiegebied. De suggestie werd ook gedaan om het te bekijken als een concreet voorstel in de afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur van het Netebekken waarbij ook zachte recreatievormen zoals een jeugd- en sportcentrum mogelijk moeten zijn. Ik denk dat er in de regio

over dit dossier weinig contestatie is. Hier kan heel makkelijk een win-winsituatie gecreëerd worden door de bestaande golf open te stellen voor iedereen, samen met de uitbouw van een natuur- en recreatiegebied. Er zijn heel wat synergiemogelijkheden met het ernaast gelegen Kamp C, een Centrum Duurzaam Bouwen, dat intussen faam heeft verworven in de hele provincie.

Een ander terrein van gewestelijk belang is de Kievermont in Geel, een terrein aan de baan tussen Geel en Retie. Het is ongeveer 60 hectare groot. De stad Geel zelf wenst dit ontwikkeld te zien als een kmo-zone, gekoppeld aan het Campinaproject. Het Campinaproject wil een fysieke link leggen tussen de Katholieke Hogeschool Geel en de activiteiten in het VITO in Mol. Het Campinaproject kan een heel verdienstelijk project genoemd worden, maar het is mij niet duidelijk hoe de Kievermont een fysieke link kan zijn.

Dat is conceptueel een heel mooi verhaal en er zijn heel wat mogelijkheden voor toekomstige tewerkstelling, maar we hebben ernstige vragen bij de fysieke link die gelegd wordt tussen de activiteiten omtrent milieutechnologie in Mol, de Kievermont halverwege en de hogeschool aan de andere kant van Geel. Het is een vrij slecht gelegen gebied als het gaat om mobiliteitsafwikkeling en ontsluiting en nogal wat woonkernen zouden daar last van kunnen hebben.

Mijnheer de minister, wat antwoordde minister Flahaut op uw principiële vraag om elk dossier over desaffectatie en herbesteding via uw diensten te laten verlopen? Zijn daarover concrete afspraken gemaakt? Welke concrete stappen zijn gezet in de richting van minister Flahaut en eventueel andere overheden, bijvoorbeeld provincies, stadsbesturen en gemeentebesturen, in algemene zin omtrent alle gedesaffecteerde militaire domeinen, en in het bijzonder omtrent de twee terreinen waarvan ik daarnet een schets heb gegeven. Zijn dergelijke gedesaffecteerde militaire terreinen, in dit geval Kamp A en Kievermont, van gewestelijk belang? Mogen we naar u kijken om wat dat betreft een herbestedingsinitiatief te nemen? Zo ja, wat is de voorziene timing? Worden dergelijke terreinen meegenomen in een toekomstige afbakening van natuurlijke en agrarische structuren?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Frans Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil mij loyaal aansluiten bij de vraagsteller, zeker wat betreft de drie geformuleerde vragen. Ik heb wel enkele bedenkingen en beschouwingen in verband met de inleiding die hij heeft gegeven. Ik heb het niet over het eerste deel, want dat is het antwoord dat de minister reeds heeft gegeven bij eerder gestelde vragen in deze commissie. Ik heb het wel over de twee concrete dossiers die de heer Daems aanhaalt.

Kamp A in Herentals-Olen is op dit ogenblik op een natuurlijke en sluipende manier in gebruik genomen door enerzijds de golfclub en anderzijds de Landelijke Ruitvereniging en een natuurvereniging. Er zijn heel wat vragen bij deze actoren, ook in hoofde van het stadsbestuur van Herentals. Er moet snel duidelijkheid komen over welk initiatief door wie zal worden genomen. Het initiatief moet volgens mij, zoals de minister eerder reeds heeft gezegd, genomen worden door het Vlaamse Gewest omwille van het Vlaamse golfmemorandum.

Bij het domein Kievermont liggen de zaken enigszins anders. De heer Daems heeft daarnet al enkele rechtzettingen gedaan met betrekking tot zijn schriftelijk geformuleerde vraag omtrent de grootte van het domein: het gaat over 62 hectare in plaats van 40 hectare. Het is niet zo dat, zoals in de vraag naar voren komt, de stad Geel dat wenst te ontwikkelen als bedrijvzone. Dat is slechts waar voor een kwart van de oppervlakte. De andere ruimte zal als de minister, de provincie en dergelijke ermee akkoord gaan, vooral door recreatie, stadbos, natuur en landbouw worden ingevuld.

Het Campinaproject is inderdaad een verbinding tussen de Vlaamse kennisinstelling VITO en de Katholieke Hogeschool Kempen, afgekort KHK. Wel is het zo dat deze businesslink een antwoord is op de resolutie met betrekking tot de reconversie in de Kempen in hoofde van de bedreiging van tewerkstellingsplaatsen in de nucleaire sector. Het gaat er hier niet alleen om de kennispolen zelf te versterken, maar ook op een geconcentreerde wijze in voldoende nieuwe en gediversifieerde ruimtes te voorzien voor hoogwaardige en andere bedrijvigheid, dus niet alleen omwille van de milieu- en de energietechnologieactiviteiten. Specialisatie van bedrijvigheid is trouwens van groot belang, maar op het niveau van deze subregio is het nog van groter belang een differentiatie aan bedrijvigheid na te streven omwille van de algemene economische groei en om de tewerkstellingscreatie te kunnen blijven stimuleren. Het creëren van een aantrekkelijke vestigingsregio voor innovatie en tewerkstellingsgroei is dan ook de ambitie van het Campinaproject.

Als het gaat over de ontsluitingsproblematiek zoals de heer Daems aanhaalt, wil ik erop wijzen dat er op dit ogenblik een mobiliteitsstudie loopt, gefinancierd door minister Moerman, over de rol van de N118, de gewestweg waaraan het militair domein Kievermont is gelegen. De studie loopt in het kader van de huidige maar ook de toekomstige ontwikkelingen in de regio Geel-Mol-Dessel-Retie. Er wordt onder andere onderzocht of er een nieuwe verbinding tussen de N118 en de N19 tot stand kan komen vooral om de verkeersdruk in de diverse dorpskernen van de reeds eerder genoemde gemeenten te verbeteren. Daaraan wordt de verkeersleefbaarheid gekoppeld.

Ik wil onderstrepen dat het domein Kievermont een belangrijke rol speelt in deze subregio. Ik verwijs naar het antwoord dat de minister in april 2005 heeft gegeven (*Hand. VI. Parl. 2004-05, nr. C171*), waarin hij heeft gesteld dat niets de steden en gemeenten belet om reeds na te denken om deze militaire domeinen in te vullen en aan visievorming te doen. Dat is ook gebeurd, we hebben getracht een goede leerling te zijn. In die twee jaar is er een ruimtelijk structuurplan tot stand gekomen en ondertussen is men bezig met de afbakening van het regionaal kleinstedelijk gebied, samen met de provincie Antwerpen, waar ook de ARP (afdeling Ruimtelijke Planning) bij betrokken is. Nu komen we op het knooppunt waar er kleur moet worden bekend. Het is van groot belang dat de trekker aangeduid wordt die het planologische proces tot een goed einde brengt, anders gaat de dynamiek verloren van een goede ruimtelijke ordening en van de planningsprocessen.

Ik wil er toe komen dat er snel duidelijkheid komt over wie de trekkersrol gaat vervullen. Dan is timing belangrijk, om de planningsprocessen die op dit ogenblik bezig zijn, niet te laten stilvallen.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, het is niet de eerste keer dat we over deze aangelegenheid praten en het zal, vrees ik, ook niet de laatste keer zijn.

Als aanknopingspunt voor mijn repliek wens ik eerst terug te keren naar mijn antwoord op de vraag om uitleg van de heer Frans Peeters van 14 april 2005 over de bestemmingswijziging van gedesaffekteerde militaire domeinen. Hierin heb ik destijds toegezegd dat ik formeel aan de minister van Landsverdediging zou laten weten dat we erop staan dat iedere vraag tot herbestemming van een voormalig militair domein wordt voorgelegd aan de centrale administratie Ruimtelijke Ordening. Op 25 mei 2005 werd een brief in die zin aan minister Flahaut verzonden. Deze werkwijze laat mij toe om de vragen over het herbestemmen van domeinen, die een gewestelijke bevoegdheid betreffen, tijdig en allesomvattend te detecteren. Bovendien kan ik er zo via mijn administratie, het departement RWO en het agentschap RO Vlaanderen, op toezien dat alle vragen van Defensie voor een passend gevolg effectief aan het in casu bevoegde beleidsniveau worden overgemaakt. Deze procedure passen we vandaag ook toe voor bedrijven die een planologisch attest aanvragen. Zij moeten dat nu centraal aanvragen, en wij beslissen wie uiteindelijk het planningsinitiatief moet nemen.

In het antwoord van het ministerie van Defensie, wonderwel op 11 juli 2005, werd namens de minister van Defensie – de brief was ondertekend door de generaal-majoor van het Vliegwezen, de heer Cornelis – principieel

toegezegd voortaan de voorgestelde werkwijze te volgen. In dit schrijven worden ook zeven terreinen opgesomd waarvoor de vraag voor herbestemming niet aan mij of mijn administratie, maar rechtstreeks aan de betrokken gemeentebesturen werd gesteld. Het ging over Sint-Niklaas, Brugge, Ranst, Ravels, Peer, Riemst en Lichtervelde.

Voor elk van deze terreinen werd een verantwoording gegeven waarom werd afgeweken van de afgesproken werkwijze. Daaruit blijkt dat het gaat om kleine gebieden van minder dan een hectare of gebieden die zijn gekoppeld aan een lopende onteigeningsprocedure. U begrijpt dat deze afspraak met het ministerie van Defensie van vrij recente datum is en dat er heel wat lopende dossiers bestaan waar – alvast in aanvang – niet het Vlaamse Gewest als coördinator is opgetreden voor de afweging voor herbestemming van deze terreinen, maar wel een gemeente- of provinciebestuur. Voor enkele dossiers zijn er nadien nog contacten geweest tussen Defensie en gemeentebesturen. Het gaat hier met name om de gedeeltelijke desaffectatie van het militaire vliegveld in Koksijde en van een kleiner militair domein aan de Bollaarstraat binnen het kleinstedelijke gebied Lier.

Ik zal mijn brief aan de minister van Defensie en het antwoord daarop ter kennisgeving bezorgen aan het secretariaat van de commissie zodat iedereen de exacte inhoud ervan kent.

Er zijn dus opnieuw structurele afspraken met het ministerie van Defensie. Ik herinner mij uit vervlogen tijden dat die afspraak ook in de tijd van de heer Kelchtermans bestond, en dat Defensie daar in de loop der jaren om een voor mij totaal onbekende reden mee is opgehouden.

Alvorens in te gaan op de concrete vragen twee en drie, wil ik ingaan op de door u geciteerde militaire domeinen, domein Kievermont in Geel en Kamp A op de grens van Herentals, Olen en Westerlo.

Voor het domein Kievermont dateert de start van het proces van desaffectatie van voor de afspraken die ik met minister Flahaut heb gemaakt. Het 62 hectare grote terrein werd eind 2002 als militair domein verlaten door het leger. De stad Geel sloot daarop een concessie af met het Ministerie van Defensie waardoor de stad voor het beheer van de gebouwen en terreinen instaat.

Voor het gebied bestaan twee voorstellen voor herbestemming. Enerzijds wordt voorgesteld het gebied te herbestemmen als bedrijventerrein en voor stedelijke recreatieve functies; anderzijds zou het gebied omwille van de aanwezige natuurwaarden kunnen worden ingeschakeld als verlengstuk van de omliggende openruimtefuncties op Vlaams niveau. Zoals uit uw vraag bleek,

weet u dat het militaire domein Kievermont door de Intercommunale Ontwikkelingsmaatschappij voor de Kempen, de IOK, werd gekoppeld aan het zogenaamde Campinaproject. Dit project heeft wel degelijk als doelstelling een businesslink uit te bouwen tussen de twee Kempense kennispolen, het VITO en de Katholieke Hogeschool Kempen. Volgens dit concept kunnen op deze link enkele geconcentreerde economische polen worden ontwikkeld en het is in die visie dat de IOK opteert om het domein Kievermont gedeeltelijk als bedrijventerrein te herbestemmen.

Voor het bekostigen van het onderzoek naar de verdere realisatie van dit voorstel tot herbestemming werd een projectaanvraag ingediend en werd op 26 januari 2006 door de Vlaamse overheid vanuit het beleidsdomein Economie een subsidie toegekend. Een belangrijk element hierbij is inderdaad het onderzoek in functie van de verbetering van de ontsluiting van het terrein, wat eigenlijk een *conditio sine qua non* is. Concreet vergt dit in de voorstelling een verbinding tussen de N19 en de N118, waarvoor ik trouwens ook ter plaatse ben geweest. Om de afstemming met de provinciale mobiliteitsstudie over de N118 te waarborgen, werd de projectbegunstigde, de IOK, gevraagd om vooraleer dit voorbereidingstraject te starten, een overeenkomst te maken met de provincie Antwerpen met het oog op de afstemming van deze verschillende studies. Waarvoor ik in dit dossier immers schrik heb, is dat iedereen naast elkaar bezig is. Aan die vereiste is intussen voldaan, zodat een eerste schijf kon worden uitbetaald op 15 januari 2007 en het project ook concreet van start kan gaan. De opvolging van dit project is in handen van minister Moerman.

De optie om het domein Kievermont te herbestemmen tot bedrijventerrein werd ook opgenomen in de voorstellen aan de hogere overheid in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Geel. In het ministerieel besluit van 16 september 2005 houdende advies bij het ontwerp van dit dossier, heb ik het standpunt ingenomen “dat de stad voorstelt het militair domein Kievermont te ontwikkelen met bedrijvigheid, een evenementencentrum en harde recreatie; dat deze locatie vermoedelijk buiten het stedelijk gebied ligt, in een gebied dat van belang is voor de open ruimtestructuren van het buitengebied; dat bovendien een ontsluitingsprobleem bestaat vermits de N118 in onvoldoende mate een ontsluiting verzekert naar het primaire of hoofdwegennet; dat de N118 ook niet geselecteerd is als secundaire weg, zodat de ontwikkeling van het domein het voornaamste argument zou worden voor een verbinding tussen N118 en de ring”.

Ook in het kader van het afbakeningsproces voor het kleinstedelijke gebied Geel, waarin de problematiek uiteraard is opgenomen, werd dit standpunt door mijn administratie in een advies van 4 juli 2006 ingenomen. Er werd meer bepaald aangegeven dat beide opties onderzocht moeten worden. We zitten met een harde eco-

nomische realiteit in dit land, en niet het minst in de Kempen. Het hele debat rond de resolutie is mij welbekend.

Ook werd door mijn administratie aangegeven dat vanuit het afbakeningsproces voor het kleinstedelijke gebied weinig bijkomende argumenten worden geleverd om het terrein in te zetten als lokaal bedrijventerrein en dat het probleem van de ontsluiting blijft. Men zegt dus dat er een motivering en een betere onderbouwing van het dossier moet komen.

Het is nu aan het gepaste beleidsniveau, de provincie Antwerpen, om verder werk te maken van de afbakening van het kleinstedelijke gebied Geel. Uit informatie die ik heb ingewonnen, blijkt dat men dit plant in het najaar 2007. Mol en Geel zouden daarbij samen bekeken worden, wat eigenlijk de logica zelf is. Ik zal dienaangaande zo snel mogelijk in overleg treden met de bestendig afgevaardigde, bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, om te kijken wat het gemeenschappelijke standpunt zou kunnen zijn van het Vlaamse en het provinciale beleidsniveau. We zullen de standpunten in een vergadering op elkaar afstemmen. Ik heb immers gemerkt dat er ook vragen gesteld zijn in de provincieraad. We zullen dus een keuze maken en we zullen die ook verantwoorden.

Tot slot wil ik u melden dat in het kader van het afbakeningsproces voor de gebieden voor landbouw, natuur en bos het militair domein Kievermont weliswaar op zich als militair domein is aangeduid, maar dat het ook aansluit op gebieden die behoren tot de bosstructuur op Vlaams niveau. We zitten hier dus in een patstelling en we moeten de knoop doorhakken. Waar de provincie bezig is in het kader van de afbakening van het kleinstedelijke gebied Geel, moeten de heer Helsen, de bestendige deputatie en de provincieraad dat doen. Waar wij bezig zijn met het afbakeningsproces voor de gebieden voor landbouw, natuur en bos is op dit ogenblik een gewestelijk proces bezig. Daar moeten we dus eens finetunen wat de beslissing is. En dat kan alleen als we samen rond de tafel zitten. Mijnheer Peeters, ik stel voor dat u met de gemeentelijke administratie dat overleg bijwoont, zodat we weten waar we mee bezig zijn.

Voor wat het Kamp A op de grens van Herentals en Westerlo betreft, heb ik reeds in een nota van 24 januari 2006 mijn administratie de opdracht gegeven te onderzoeken welke overheid vanuit ruimtelijk oogpunt het proces voor een mogelijke herdefiniëring moet trekken. Zoals u weet keurde de Vlaamse Regering op 20 juli 2006 op voorstel van minister Anciaux en mezelf de nota ‘Opvolging Vlaams Golfmemorandum: nieuwe multifunctionele zones voor niet lawaaierige buitensporten’ goed. Die nota staat bekend als het tweede Golfmemorandum. In dit kader werd er een uitspraak gedaan ten aanzien van de golfzone Witbos,

evenals de zone Kamp A: “Deze baan (Golf Club Witbos) werd in 1965 al aangelegd door Britse militairen, midden in een toen actieve militaire basis. De lay-out is voornamelijk vlak en is eigenlijk een 50/50 mix tussen een bosbaan (met nauwe, door dennen omzoomde ‘fairway’) en een links (wijdopen fairways met strategisch geplaatste bunkers). Er wordt een uitbreiding van 5 holes gevraagd. Tevens is het aangewezen dat dit dossier in nauw overleg wordt besproken met de diensten van de federale Minister van Landsverdediging (art.13 van het decreet van 1791). Ook moeten delen van het militair domein als natuurgebied ingekleurd worden en toegankelijk zijn voor wandelaars, alsmede wordt het aangewezen geacht te onderzoeken om in de nodige ruimte voor andere sporten en voor een jeugdcentrum te voorzien. Ook de noden van de plaatselijke verenigingen dienen onderzocht te worden. Verder dient, wanneer er overgegaan wordt tot het opstellen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, tevens de volledige zone Witbos – Kamp A – Kamp C opgenomen te worden teneinde duidelijke ontwikkelingsperspectieven voor het gebied te kunnen schetsen.”

Op 22 februari 2006, dus voorafgaand aan de beslissing over het tweede Golfmemorandum, heeft mijn administratie overlegd met de Olense Golfclub en met een projectontwikkelaar die geïnteresseerd is in de resterende gebouwen. In dit overleg werd de golfclub verzocht een dossier samen te stellen met de bestaande toestand van het golfterrein en de eventuele uitbreiding ervan, inclusief het bestaande natuurbeheersplan.

Ook werd gevraagd om een dossier op te maken, en over te maken aan mijn administratie, omtrent alles wat te maken heeft met een andere invulling van het militaire domein en zijn gebouwen, naast de golfactiviteit. Ik denk daarbij dus aan een invulling als recreatiepark. Uit dit overleg is alvast gebleken dat er nog veel onduidelijkheid bestaat over de bouwfysische toestand en de mogelijke asbestvervuiling van de gebouwen.

Zoals u weet, is in het tweede Golfmemorandum een procedure opgenomen die uitgaat van initiatieven van de golfclubs zelf. Een beslissing over het dossier kan pas worden getroffen nadat het door een technische werkgroep onderzocht werd, onder andere in functie van de goedgekeurde checklist met afwegingscriteria. De technische werkgroep zal daarna een advies overmaken aan de ministers van Sport en van Ruimtelijke Ordening. Dit advies zal dan op zijn beurt op interkabinetsniveau besproken worden en in functie ervan kan een dossier aan de Vlaamse Regering voor beslissing worden voorgelegd.

We hebben dus een Golfmemorandum en een status quaestionis gemaakt. We hebben beslist over welke terreinen gepraat kan worden en over welke niet meer gepraat kan worden. We hebben beslist dat we voor een actie op een concreet terrein, een concreet uitgewerkt

dossier willen krijgen. Op basis van dat dossier wordt de zaak opnieuw behandeld door de technische werkgroep Ruimtelijke Ordening en Sport. Daar worden alle facetten bekeken. Het is de bedoeling om te komen tot multifunctionele terreinen waar men kan wandelen en eventueel andere sporten kan beoefenen. Daarna komt het dossier bij de ministers terecht, wordt het op het niveau van de IKW besproken en wordt het voorgelegd aan de Vlaamse Regering.

Niettegenstaande er nu een duidelijk kader is, werd er tot op heden nog geen dossier aan de technische werkgroep voorgelegd. Men roept wel veel, maar natuurlijk moeten de afspraken nagekomen worden. Ik ben niet van plan om het werk in hun plaats te doen. Het is evident dat wanneer dit dossier op de tafel van de technische werkgroep komt, we rekening zullen houden met al de hierboven geschetste ontwikkelingsperspectieven.

Delen van het terrein worden volgens de ruimtelijke visie voor landbouw, natuur en bos van het Neteland gerekend tot de Heuvelrug Olen-Geel. In dit kader zal ik aan de Vlaamse Regering inzake het operationeel uitvoeringsplan voor de buitenregio Neteland, voorstellen om een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan op te maken om de aanwezige bosstructuur te versterken. In het kader van het proces-Neteland zullen we vanuit het Vlaams niveau, in het licht van het versterken van de bosstructuur, een stuk opnemen in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Hieruit moet duidelijk zijn dat beide initiatieven, de herbestemming tot golfterrein en de versterking van de natuurlijke structuur, niet los van elkaar kunnen worden gezien. We moeten heel duidelijke afspraken maken tussen de drie beleidsniveaus: de gemeente of stad, de provincie en het Vlaamse Gewest.

Uit de teneur van mijn antwoord over de twee aangehaalde voorbeelden, blijkt reeds dat de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen voor de bestemmingswijziging van militaire domeinen niet per definitie een taak van gewestelijk belang is.

Voor het Kamp A moet een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan worden opgemaakt omdat zowel voor een golfterrein met meer dan 9 holes, als voor de gebieden van de natuurlijke en bosstructuur op de Olense Heuvelrug, waartoe het terrein behoort, een gewestelijk initiatief nodig is. Het dossier zit dus twee keer bij mij.

Voor het domein Kievermont is de situatie minder eenduidig. Enerzijds betreft het de optie van herbestemming tot bedrijventerrein en wordt het gelinkt aan de afbakening van het kleinstedelijke gebied Geel. Dat is een bevoegdheid van de provincie. Anderzijds betreft het ook de bosstructuur en dat is een bevoegdheid van het Vlaamse Gewest.

Ik stel dus voor dat ik en mijn administratie even rond de tafel gaan zitten met de gedeputeerde met zijn administratie en de burgemeester met zijn diensten. We zullen het resultaat graag aan u meedelen.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord en voor het gedeeltelijk positieve nieuws. Ik wil even de resolutie in verband met de nucleaire sector aanhalen (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 675/3*). Ik heb de resolutie mee onderschreven, maar het blijft voor mij een raadsel wat de plek Kievermont effectief te betekenen heeft. Er zijn heel wat mogelijkheden op het vlak van reconversie en ook voor technologische bedrijven zonder dat daarbij moet worden gekeken naar het concrete terrein Kievermont in Geel.

Ik heb u al gewezen op het mobiliteitsprobleem van de verbinding tussen de N118 en de N19. Die zou door een vrij nieuwe woonwijk lopen, wat sowieso problemen zal veroorzaken.

Minister Dirk Van Mechelen: Het ontwerp situeert zich hoger op de kaart.

De heer Frans Peeters: Mijnheer Daems, op dit ogenblik is er een opdracht om een tracé te onderzoeken.

De heer Rudi Daems: Een nieuw tracé?

De heer Frans Peeters: Inderdaad, een nieuw tracé. Er is al een eerste voorontwerp. Die opdracht is gegeven vanuit de Vlaamse overheid. Het studiebureau Vectris is daar mee bezig, in samenspraak met de provincie, IOK en de stad Geel. Het tracé gaat niet door de woonkern.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Dat is nieuwe informatie, die mijn standpunt nu niet verandert. Mijnheer de minister, u brengt een tweede mogelijk probleem aan het licht. De kans bestaat dat er een verbinding moet worden gelegd tussen de N118 en de ring richting Mol.

U blijft voorlopig op de vlakte als het gaat om wie het initiatief moet nemen. U zegt: ofwel gaan we het inpasen in de bosstructuur – waarin Kievermont terecht een plek kan hebben – en dan ben ik aan zet. Ofwel gaan we naar het economische scenario van de stad en wordt het meegenomen in de afbakening van het kleinstedelijk gebied. Of beide. Ik kan alleen maar zeggen dat ik toch voor problemen vrees, rekening houdende met de mobiliteitsknelpunten daar.

Wat Kamp A betreft, dank ik u voor uw antwoord. Het dossier is al vrij oud. Het gaat terug tot de jaren negentig

en ondertussen ligt het terrein daar maar. Het gevolg is een sluipende besluitvorming, zoals dat heet: de golfclub heeft gaandeweg nagenoeg 80 percent van het terrein ingenomen. Ik ben er geen voorstander van om de huidige toestand te regulariseren, wel om de oorspronkelijke acht of negen holes mee op te nemen. Daarnaast moet er voldoende ruimte gecreëerd worden om andere activiteiten toe te laten met hergebruik van de gebouwen. De gebouwen in Kamp A lenen zich daar wel toe, ze zijn niet bouwvallig zoals in Kievermont. En minstens een gedeelte neemt u op in de RUP voor het Netebekken.

Wat is uw standpunt over de golf zelf?

Minister Van Mechelen: Daarover kan geen enkele discussie bestaan. Het tweede golfmemorandum is door de Vlaamse Regering goedgekeurd. Het standpunt staat in dit publieke document.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Frans Peeters: Ik wil u ook bedanken voor uw antwoord, mijnheer de minister. Het is vrij duidelijk. Ik ben verheugd dat wij niet hebben stilgezeten. We kunnen nu op de drie niveaus samen zitten en knopen doorhakken. In Herentals dient men dringend een initiatief te nemen, misschien samen met de provincie, om een dossier op tafel te krijgen bij de technische werkgroep. Ik heb de indruk dat er niets zal gebeuren zolang iedereen naar iedereen kijkt.

Minister Van Mechelen: Dat is juist. We kunnen een extract bezorgen van hoe dat moet verlopen.

De heer Rudi Daems: In uw tweede golfmemorandum staat dat er een uitbreiding van vijf holes wordt gevraagd. Ik zie daar geen standpunt van de Vlaamse Regering. Wordt de uitbreiding geregulariseerd?

Minister Van Mechelen: Dat zal van het dossier afhangen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de gecoro's

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, de gemeentes zijn ongerust. Bij het aantreden van de nieu-

we gemeentebesturen, moeten ook de gecoro's opnieuw worden samengesteld. In het forum op de website www.gecoroforum.be is daar heel wat rond te doen. De hamvraag is: moet de gecoro ook worden samengesteld volgens het principe van de gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen?

Het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat de samenstelling van deze gemeentelijke adviesraden bepaalt, stelt uitdrukkelijk dat een aantal maatschappelijke geledingen vertegenwoordigd moeten zijn. Het is moeilijk om als gemeentebestuur vat te hebben op wie de maatschappelijke geledingen afvaardigen naar de gecoro. Als we willen voldoen aan de gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen geeft dat problemen bij de samenstelling.

Artikel 200, paragraaf 2 van het Gemeentedecreet bepaalt dat ten hoogste twee derde van de leden van een adviesraad van hetzelfde geslacht mogen zijn. De sanctie daarop gaat ver: de wettigheid van de uitgebrachte adviezen komt in het gedrang. U begrijpt de discussie: de gemeentes willen graag zekerheid dat de adviezen van de nieuw samengestelde gecoro's geldig zijn. De discussie gaat over de vraag of de gecoro valt onder artikel 200 van het Gemeentedecreet. Deze bepaling zou enkel gelden voor de adviesraden die door de gemeente vrijwillig zijn ingericht op basis van het Gemeentedecreet en zou niet gelden voor de verplichte adviesraden die in andere decreten worden geregeld.

Mijnheer de minister, het valt af te wachten in welke zin u zult antwoorden. Sommige vooruitstrevende gemeenten hebben een brief geschreven naar de minister van Binnenlandse Aangelegenheden. Ze hebben daarop nog geen antwoord gekregen. Minister Keulen heeft de knoop nog niet doorgehakt.

Als kers op de taart is er ook nog het decreet van 15 juli 1997, houdende de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Ook hier is de vraag of dit van toepassing is op de gecoro. Mijnheer de minister, u hebt op een vraag van mevrouw Crevits geantwoord inzake de VLACORO. U hebt gezegd dat de VLACORO in zijn samenstelling voldoet aan het decreet van 15 juli 1997. Dat is geen probleem, maar de vraag is: wat met de gecoro's? Vallen die wel of niet onder dat decreet?

Mijnheer de minister, is artikel 200, paragraaf 2 van het Gemeentedecreet van toepassing op de samenstelling van de gecoro? Valt de gecoro onder het toepassingsgebied van het decreet van 15 juli 1997, houdende de invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen? Moeten lokale besturen bij de hersamenstelling van de gecoro die evenwichtige vertegenwoordiging hanteren? Zo niet, wat is de sanctie? Komt de wettigheid van de adviezen in het gedrang? Op welke wijze kunnen de gemeenten de man-vrouw-

verhouding nastreven, gelet op de strikte regeling van de samenstelling in het decreet? Een aantal maatschappelijke geledingen moet personen aanduiden die vertegenwoordigd zijn. Hoe hebben we vat op wie wordt afgevaardigd?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: In 2001 beantwoordde ik al parlementaire vragen van volksvertegenwoordigers Van Cleuvenbergen en Vertriest over de man-vrouwverhouding in de gemeentelijke en provinciale commissies Ruimtelijke Ordening. Ik verwijs naar de parlementaire stukken ter zake. De schriftelijke vraag nummer 114 van 23 mei 2001 van mevrouw Van Cleuvenbergen over adviesraden en vrouwen werd aan meerdere ministers gesteld, en het antwoord inzake de adviesraden Ruimtelijke Ordening is terug te vinden in het Bulletin van Vragen en Antwoorden, editie 5 oktober 2001 op pagina 184 en volgende.

De actuele vraag van mevrouw Vertriest over de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de provinciale commissies voor Ruimtelijke Ordening werd behandeld in de plenaire zitting van dit parlement van 25 april 2001 en werd gepubliceerd in de handelingen van de plenaire vergadering nummer 42 van 2000-2001.

Ik formuleerde mijn antwoorden toen in het licht van de gemeentewet en de provinciewet, die ondertussen in 2005 grotendeels zijn opgeheven en vervangen door het Gemeentedecreet en het Provinciedecreet. De toenmalige conclusie was dat procoro en gecoro tussen een aantal stoelen vielen wat betreft de verplichting tot evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Ik benadrukte toen wel dat het ontbreken van een strikte verplichting hoegenaamd niet betekent dat men geen evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de betrokken adviesraden zou moeten nastreven. Dat blijft uiteraard vandaag ook mijn standpunt.

Over de vraag of er effectief een verplichting is om bij de samenstelling van de gecoro en procoro een bepaalde verhouding te bereiken, lijkt vandaag opnieuw discussie te bestaan. Er zijn uiteenlopende standpunten. Omdat het overgrote deel van de gemeenten en de provincies vandaag bezig is met de hersamenstelling van de gecoro's en de procoro's is de vraag erg actueel en belangrijk. Daarom wil ik eerst verder overleggen met minister Keulen, onder wiens bevoegdheid de toepassing van het Gemeentedecreet en het Provinciedecreet ressorteert. Op die manier kunnen we een gecoördineerd en definitief standpunt innemen over de toepassing van de regelgeving zoals ze tot vandaag geldt. Ik ben me ervan bewust dat dit dringend is.

Voor een correcte inschatting van de problemen wil ik de tekst van het bewuste artikel uit het Gemeentedecreet en de diverse standpunten weergeven. In titel VI van het Gemeentedecreet, met opschrift "Participatie van de burger", is een hoofdstuk II opgenomen met als titel "Inspraak". Dat hoofdstuk bevat slechts twee artikelen.

Het eerste, artikel 199, is wat ik een principiële artikel zou noemen. Het luidt: "De gemeenteraad neemt initiatieven om de betrokkenheid en de inspraak van de burgers of van de doelgroepen te verzekeren bij de beleidsvoorbereiding, bij de uitwerking van de gemeentelijke dienstverlening en bij de evaluatie ervan."

Het tweede, artikel 200, wil ik omwille van het belang voor het antwoord op onze vraag integraal citeren. Het luidt: "Paragraaf 1. Onder voorbehoud van de toepassing van de op dit gebied geldende wettelijke en decretale bepalingen, kan alleen de gemeenteraad overgaan tot de organisatie van raden en overlegstructuren die tot opdracht hebben op regelmatige en systematische wijze het gemeentebestuur te adviseren.

Paragraaf 2. Ten hoogste twee derde van de leden van de hier bedoelde raden en overlegstructuren is van hetzelfde geslacht. Zo niet kan niet op rechtsgeldige wijze advies worden uitgebracht.

Paragraaf 3. De gemeenteraad stelt de nadere voorwaarden vast voor de representativiteit en regelt de samenstelling, de werkwijze en de procedures van de hier bedoelde raden en overlegstructuren. Daarbij wordt uitdrukkelijk bepaald op welke wijze het gevolg dat aan de adviezen wordt gegeven, zal worden meegedeeld. De gemeenteraad waakt erover dat de nodige middelen ter beschikking worden gesteld voor de vervulling van de adviesopdracht.

De verslagen en einddocumenten van de hier bedoelde raden en overlegstructuren worden meegedeeld aan de gemeenteraad.

Paragraaf 4. Gemeenteraadsleden en leden van het college van burgemeester en schepenen kunnen geen stemgerechtigd lid zijn van de hier bedoelde raden en overlegstructuren."

Een eerste mogelijk standpunt over de toepassing van dit artikel gaat uit van de letterlijke bewoordingen van de tekst. Als in paragraaf 2 van het artikel wordt gesteld dat ten hoogste twee derde van de leden van de hier bedoelde raden van hetzelfde geslacht is, dan wordt zo verwezen naar paragraaf 1, die het heeft over raden en overlegstructuren die de gemeente zelf opricht en organiseert. Het artikel gaat inderdaad over door de gemeente zelf geïnstalleerde inspraakorganen, en dus zou paragraaf 2 geen betrekking hebben op adviesorganen die hun rechtstreekse basis vinden in andere wetten of

decreten dan de regeling in artikel 200, paragraaf 1. Dat zou ook blijken uit de aanhef van paragraaf 1, waar dit staat: "Onder voorbehoud van de toepassing van de op dit gebied geldende wettelijke en decretale bepalingen." De conclusie zou dan zijn dat artikel 200, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet niet van toepassing is op de gecoro's.

Dit standpunt wordt verdedigd door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de VVSG. Dat blijkt uit de tekst die staat op de website www.gecoro-forum.be, een initiatief van de VVSG en de Vlaamse Vereniging voor Ruimte en Planning of VRP, en uit een e-mailbericht dat de VVSG stuurde aan mijn kabinet en aan het kabinet van minister Keulen. Behalve bovenstaand argument halen zij ook nog een aantal andere argumenten aan voor hun conclusie.

De bedoeling van de decreetgever bij de goedkeuring van het Gemeentedecreet lijkt nochtans anders te zijn geweest. Dat blijkt uit de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet, dat u terugvindt in Stuk 347/1 van het zittingsjaar 2004-2005, pagina's 98 en 99. Wegens het belang voor het antwoord op de vraag wil ik hier de toelichting bij artikel 200 integraal citeren.

Die toelichting luidt als volgt: "In de huidige stand van de wetgeving wordt de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de gemeentelijke adviesorganen geregeld door artikel 120bis Nieuwe Gemeentewet. Dit artikel heeft enkel betrekking op adviesraden die door de gemeenteraad autonoom worden opgericht zonder dat daartoe een wettelijke of decretale verplichting bestaat. Hoogstens twee derde van de leden van de adviesraden is van hetzelfde geslacht.

Voor de overige adviesraden geldt deze 2/3-regel op basis van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen. In dit decreet wordt de 2/3-regel tevens opgelegd voor alle raden, commissies en comités: die bij wet, wetskrachtig besluit, koninklijk besluit of ministerieel besluit zijn opgericht om te adviseren in aangelegenheden die thans tot de bevoegdheid van de gewesten of de gemeenschappen behoren; die bij decreet, bij besluit van de Vlaamse Regering of bij besluit van een minister zijn opgericht.

Dit decreet viseert echter enkel de raden die de Vlaamse overheid adviseren en dus niet gemeentelijke of provinciale adviesraden.

Een combinatie van beide wetgevende bepalingen leert dat gemeentelijke adviesraden, die een decretale basis hebben, niet gevat worden door een wettelijke verplichting tot het hanteren van deze 2/3-regel bij hun samenstelling, tenzij een specifiek decreet dit zou voorschrijven.

Om een sluitende decretale regeling te maken m.b.t. de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in alle gemeentelijke adviesraden, wordt gekozen voor een formulering die deze verplichting oplegt aan alle raden en overlegstructuren die tot doel hebben het gemeentebestuur te adviseren.”

Uit deze memorie bij het Gemeentedecreet blijkt dat de decreetgever de evenwichtige man-vrouwvertegenwoordiging aan alle adviesorganen wou opleggen – ook aan deze die een specifieke decretale basis hebben.

Volledigheidshalve wil ik nog dit zeggen: wat de procoro's betreft, is het verhaal analoog. Artikel 193 van het Provinciedecreet is volkomen gelijklopend met artikel 200 van het Gemeentedecreet. Ook de uitleg bij artikel 193 in de memorie van toelichting bij het Provinciedecreet is volkomen analoog met de memorie bij het Gemeentedecreet.

In het licht van het bovenstaande geef ik er dus de voorkeur aan om, zoals gezegd, grondig te overleggen met minister Keulen zodat we een afdoend en sluitend antwoord kunnen verstrekken.

U vroeg ook naar de mogelijke toepassing van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen. Daarover kan ik gelukkig vandaag wel duidelijkheid geven.

Artikel 2 van het Vlaamse decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen regelt het toepassingsgebied van het betrokken decreet. In het tweede lid van het artikel staat het volgende: “Het gaat om organen waarvan de bevoegdheid hoofdzakelijk bestaat uit het verlenen van advies, uit eigen beweging of op verzoek, aan het Vlaams Parlement, de Vlaamse Regering, de individuele ministers, de diensten van de Vlaamse Regering en de Vlaamse Openbare instellingen.” De gecoro's en de procoro's vallen daar, gezien hun bevoegdheidsomschrijving, niet onder. Ze leveren immers advies aan de gemeentelijke respectievelijk provinciale overheid, en niet aan de Vlaamse overheid.

De conclusie is duidelijk: het decreet van 15 juli 1997 is niet van toepassing bij de samenstelling van de gecoro's en de procoro's. In 2003 werd in dit parlement een voorstel van decreet tot wijziging van het decreet van 15 juli 1997 ingediend, precies om de toepassing van dat decreet uit te breiden tot alle adviesorganen die door Vlaamse of federale overheden zijn ingesteld.

In de toelichting bij het voorstel wordt precies het voorbeeld van de procoro vermeld. Het is duidelijk dat het voorstel mee geïnspireerd was door de toenmalige discussie over de evenwichtige man-vrouwverhouding in

de adviesorganen Ruimtelijke Ordening. Het voorstel ging uit van mevrouw Vertriest en was mee ondertekend door de heren Lachaert, Maes en Lauwers. Ik verwijs naar Stuk 1642/1 van het zittingsjaar 2002-2003. Nazicht leert dat het betrokken voorstel niet tot een decreetswijziging heeft geleid.

Mijnheer de voorzitter, ik beloof u formeel om samen met minister Keulen zo snel mogelijk na te gaan waar dit probleem kan en moet worden opgelost. Mijn goede raad is dat men er bij de samenstelling van gecoro's en procoro's zorg voor draagt dat er een billijke en evenredige vertegenwoordiging is tussen mannen en vrouwen.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, dat was een mooie afsluitende bemerking.

Ik beseft dat dit een belangrijk antwoord is. Als u hier iets verkeerd zou zeggen, kan dat een effect hebben op de geldigheid van de adviezen. Ik heb er begrip voor dat u verder overleg pleegt. Het is wel belangrijk dat er zo snel mogelijk duidelijkheid komt.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik beloof u dat mijn medewerker daarover zal waken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
